

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jizan.wbs.cz

JIŽAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č.61 Prosinec 2017

Tak, a je to tady. Tam zeshora začaly padat nadejchaný vločky a usazují se mi na maskáči. Pár mi jich přistálo i na obličej a já cejtím jak tajou hned, jak se dotkly mé kůže. I teplo z tváří vytahují. Ostatní plujou vzduchem, točí se a tančí

spolu. A z toho bílýho valčíku je pak bělostnej plášť, kterej pokrejvá kopce kolem ztichlých údolí....

Tak nějak, poeticky, by se dalo uvést období, kdy se má na nebi rozzářit betlémská hvězda. Je to tak jistý, jako že už v listopadu měl přijet Martin na bílém koni – teda jako že s prvním sněhem a vopravdovou zimou, o níže jasný, že se na ní musíme patřičně připravit. Pro mě je sice jasnou volbou Martinská husa, ale stejně v srdci narůstá takovej nějakej zvláštní pocit plnej očekávání něčeho velkého a tajemného. A

nejni divu. Po listopadu přece přijde prosinec a s ním Mikuláš v bílém ornátu s vatovými fousama, doprovázenej andělem a čertem (a propó – Mikuláš - ... jestlipak víte, že se prej zrodil z pohanskýho zvyku, kdy stavení obcházel druid s kostýmovanou nevěstou, ženichem a démonem – čertem? Ostatně jako naši předkové, i my např. v tomto čase uctíváme jmelí... a ani koledy nejsou nic novýho, zněly, i když v jiným podání, už za Keltů) a přijde taky Silvestr, ale především – a to hlavně – vánoce. Jak je to vůbec možný? Přece byly nedávno? Že by se ta zeměkoule točila nějak rychleji?

Vánoce bezesporu patří k nejoblíbeněj –

ším svátkům. Tím ted' samozřejmě nemyslím každoročně se opakující nákupní šílenství, svátky nervů a nekonečnejch front, úklidový horory a podobný „radosti,“ jako spíš okamžiky pohody a klidného a tiše užívanýho radostného užívání si nastalejch svátečních chvil. Takovejch těch správnějch, se všema těma koulema, rozkvetlýma barborkama a svíčkama,

představujícím přírodní elementy ohně a světla, jakožto symbolu života... takový ty správný, jaký známe z kreseb Josefa Lady – s bílou peřinou a lesklými oky zamrzlejšch rybníků a řek. Co toho se tejče, snad se může někomu zdát, že se někam vytratily, ale

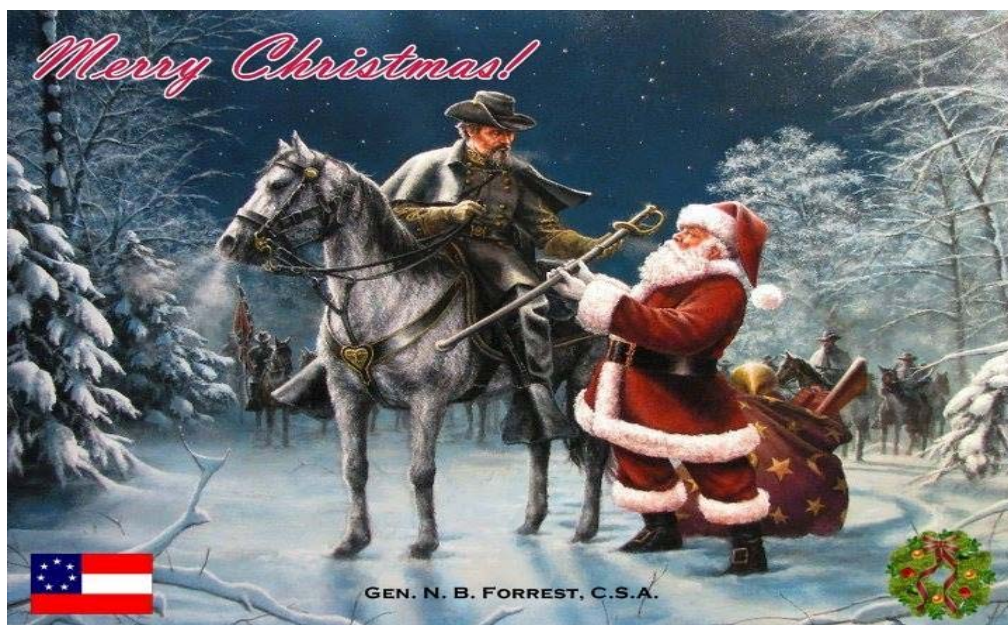

pořád ještě máme svýho Ježíška, svý naděje a tradice a EU i s pravdoláskářema a mohamedánama si můžou trhnout nohou! Jo, může se tomu někdo pošklebovat, ale jistý je, že už dlouho před Štědrým dnem se nám tahle báječná událost připomíná na každým kroku. Třeba i tím, že na nás rok co rok z lesa vybíhá kanec se zahnutými kly, co na nás stále dkola posílá Kofola nebo ty přehršle vánočních zvyků, kterejch je tolik, že je sami ani nedokážete spočítat... A vůbec – chete snad všem tvrdit, že už to u vás doma nevoní jehličím na adventních věncích? Nebo vanilkovými rohlíčkama, jejichž vůně se nese po celým bytě? Tak vidíte, že je to pravda. A když se pak na ulicích začnou zelenat smrčky, jedličky a borovičky a tváře zčervenají po punči, to je pak ten správný čas těšení se na Ježíška. Svý blízky vždycky chceme podarovat něčím, co je potěší, co jim udělá radost, projevit lásku a přátelství. Darovat ale nemůžeme třeba čas, dokonce ani přivolat štěstí – tam zkrátka naše možnosti a síly nedosahují. Nejkrásnějším dárkem ale stejně budou rozzářené dětské oči...

A tak si vám v rámci všech těch přání i Jižan dovolí vinšovat jen to nejlepší co vám osud může dát. Ať váš život probíhá bez zrad a trýzní, ať vás štěstí a láska provází a kašlete na veškerý to dohadování, jestli bude lepším prezidentem Losna nebo Mažňák. A co si takhle místo toho 21. prosince, v čase magického zimního slunovratu, kdy se znovuzrodí slunce, temný síly se vzdávají a světlo se vrací, si vyšlápnout tou sněhem zavátou krajinou k bílému obzoru? Venku pak klidně můžou přimrzat i víka popelnic, ale v malém, útulném trampským sroubku, ve stejně malejch kamínkách, když zapraská a zavoní hořící dřevo, to pak ucejtíte i to hřejivý kamarádství a sounáležitost. A i to bude kus tý vánoční pohody. Ale i pokud zůstanete doma, tak uvidíte, jak za okna, na něž mráz kreslí tak podivně krásný květy, padají ty bílý vločky, jiskření a záblesky tajemnejch světél a snad uslyšíte i to cinkání zvonků, vzdálený troubení a zpěv a ustrnete v blaženým očekávání. Radostný a veselý vánoce vám přeje

JIŽAN

To kouzlo zimy trvá chvíli, jen okamžik když vánocemi zavoní. Ohně na kempech dohořely, zamčená řeka spí a čeká, až ji zas na jaře vzbudí hlasy kamarádů a všech toulajících se krajem. A my si tu zatím u krbu hrajem a zpěvem vábíme čas slunce, čas toulek a milých setkání. Ne, není nad volné toulání. Ted' u krbu, se sklenkou grogu a písničkou, jež provází nás životem a láká nás do dále, což je tam, za plotem... Kraj plný překvapení a kamarádi, co po tvém boku sednou u ohně s vůní borovic. Ne, nepotřebujeme víc!

ČÍČA T.O. OREGON

Jesenný oheň

z Ostravy, Julko z Čadce, kamaráti z Bratislavy, Ivanky, Záhoria i z Handlovej. V sobotu okolo obeda

red.) a táčková. Nakoniec sa aj počasie umúdrilo a nepršalo nám. Po súťažiach sa podával dobrý guláš od kamaráta Tuleňa a spol. Pri zapálení ohňa vyzval kamarát Šuga minútou ticha ku

Jesenný oheň na Schovánke prebehl tiež ako oslava 50. narodenín kamarátov Lofaja a Tuleňa. Už v piatok sa schádzajú prvý kamaráti a kamarátky. Prišiel Medveď z Prešova, kamarát Grizly z T.O. Krinolína

prichádzajú muzikanti z Nitry a okolia - Strejda a spol. Do obeda prebiehajú súťaže – skok v mechu (že by náš pytlorskok? – pozn.

vzpomienke na osadníka Sekeru a kamaráta Matesa z T.O. Irokéz – v sobotu to byly už tři roky čo zomriel. Slávnostný oheň zapalovali kamarátky Ivka z Ma, Ad'ka z Nitry, kamarát Medveď z Prešova a kamarát Grizly. Súťaže boli ohodnotené takto: za Skok v mechu 1. miesto Mirka z S.T.O. Caribo, 2. Renča, 3. Julko... Táčková 1. miesto Medveď, 2. Fiko, 3. Julko.

Srdečná vd'aka všetkým kamarátom za finančné príspevky muzikantom, fakule, Slávkovi za limču, Mat'kovi za fotky, Karolovi za pomoc. Oslávencom pevné zdravie, suchý chodník, modrú oblohu a veľa pekných chvíľ v kruhu kamarátov prajú organizátori a kamaráti. Ahoj.

Šuga

PONY EXPRESS PO ČESKU

organizátorem této větve Pony expressu je Jindra Bílek, který stál i za letošním ročníkem uváděné zajímavé tradice společně s jeho trampskými kamarády.

Pojem Pony expressu je jistě neodlučně spjat s americkým kontinentem a jeho novodobou historií. Nicméně se už nějakou dobu vyskytuje i v souvislosti s českou verzí jeho jízd po našem území. Neúnavným propagátorem a

Podle jeho slov byl Pony express tentokrát ve znamení dopisů odesílaných českými emigranty jako poděkování zemím, kde našli svůj nový domov – do Ameriky a Austrálie. Konkrétně do Washingtonu DC a do Canberry. Na americké půdě se pak pět stovek tamnějších střídajících se jezdců na koních doručilo poštovní zásilky z Missouri do

Kalifornie. Za deset dní tak museli s dopisy projet osm US států. Pošty ve speciálních obálkách určené do Austrálie se ujal mořeplavec a publicista Rudolf Krautschneider, který jí převáží na své plachetnici – ovšem přes Norsko, Karibské moře, Panamský průplav, takže tato plavba potrvá zhruba jedenáct měsíců a na místo určení dorazí až v příštím roce.

Česká jižní větev Pony expressu startovala ve Vyšším Brodě 20. května, severní pak vyrážela z Dubé a setkaly se další den v Mníšku pod Brdy. Odtud pak pošta putovala, jak již bylo řečeno, do Ameriky a Austrálie.

-hh-

KAMARÁDI STARÉ ŘEKY

Fotky Rejpal, Míša, Seff

Ve dnech 6. – 8.10. 2017 se konal tradiční, v pořadí již 51. potlach Kamarádů Staré řeky na potlachovišti

v Údolí zatracených v křivoklátských lesích. Oproti všem předpokladům a zkušenostem z předchozích let jsme letos našli pověstnou hospůdku U rozvědčíka pevně zašpérovanou. I když to byla škoda, zas taková ztráta to nebyla, protože ji dokázal plně nahradit saloon přímo v Nezabudicích, kde se kytary a hlasy ladily do časného kuropění.

V sobotu jsme se pak setkávali ještě s dalšími přicházejícími kamarády a

v hojném počtu se pak vrhli na odpolední soutěžní hrátky. Šikovnost mnohých prokázalo sice už notoricky známé a přesto stále bavící zatloutání hřebíku dutým kladívkem (či jak jinak by se dal ten zpropadenej vercajk popsat) a pak samozřejmě trojboj skládající se z vrhu nožem – taky se to zdá být jednoduché, ovšem výkony zde podávané byly na takové úrovni, že třeba Míša, který

z osmi nožů zabodl sedm a trefil i premierového buřta, ani tak na placku zdaleka nedosáhl – z lukostřelby (no, nakonec žádnéj nejsme Vilém Tell) a z vrhnutí kostkami. Zlatým hřebem pak byla asi soutěž v rozdělání ohníku a ohřívání vody na čas, doprovázená ukoptěnými, ufoukanými a uslzenými

tvářemi (bodejt' ne, kouř si to vždycky neomylně mířil přímo do očí

soutěžícího. Hudba opět zněla i během odpoledního trampského besedování – a bylo nás tu „nepočítaně...“ ale především pak po zapálení slavnostního ohně, kdy souběžně se střídajícími se hudebními formacemi (i v duu Tornádo zaskočila náhradní síla)

probíhalo i veselé vyprávění. Jihočechy zde spolehlivě zastupovalo osvědčené Duo Blanice (Rost'a s Helenkou, možná taková malá secvičná před jejich vystoupením u

nich na chatě, odkud bude 13.10. vysílán živý vstup Country rádia při jeho

putování po známých osadách a kempech. Jak říkám, skvělý hudby a zábavy od osadníků a hostů bylo dost a dost. Tyhle

akce mají vždy výbornou atmosféru a i letos se to splnilo. A splnil se konec konců i ten obvyklý déšť a i když ne v takové míře, ta vlhkost v nás byla Nevadí!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

ZELENE SETKANÍ

Setkání s trampskými kamarády situoval při své podzimní návštěvě vlasti Farář z amerického Texasu, hlavní organizátor 10. celosvětového potlachu, na oblíbený posázavský kemp Na Kanadě. Tam se také mimo jiné v loňském roce odehrával výroční potlach jeho rodné osady Fort Adamson.

V posledním zářijovém víkendu se tak v náručí lesa sešlo na šest desítek trampů z různých míst republiky, ale také z Kanady a z Austrálie. Pochopitelně, že v převaze byly starší ročníky, Farářovi

kteřé tentokrát nesly ženské ruce a to Jiřý z Kanady a za domácí pak Evelina z jihu Čech. Potěšující však byla úroda kytar a jiných strunných nástrojů, které se díky svým neúnavným majitelům postaraly o zábavu dlouho přes půlnoc. Přímó magické kouzlo tomu všemu dodával měsíc, který, třebaže nebyl v úplňku, svítil jako v hollywoodském filmu.

O naprosto nečekané překvapení se pak ráno postaral neúnavný Flink, který pro probouzející se kamarády připravil tabuli jako z Alcronu – na kovové tácy naservíroval vybrané lahůdky z uzenářství, sýry, zeleninu, nakrájené housky, bílé víno ve sklenkách a dokonce i ubrousky – samozřejmě zelené, jak jinak. A to všechno táhl v báglu na zádech. Nezaslouží si stejné Umííí jako večerní muzikanti?

Hanka

RUDÝ TRAMPING GÉZY VČELIČKY

aneb hrst poznámek ke 100. výročí trampingu

Už od počátku provázely trampské hnutí doby rozkvětu i úpadku. Samozřejmostí je, že mezi vzestupné epochy patřila bezesporu 30. léta, kdy už se ale tramping mnohdy stával módním trendem a v sobotních odpolednech vyrážel do přírody kde kdo, čehož zase logicky využívala komerční scéna – připomeňme si třeba jen výrobu a prodej

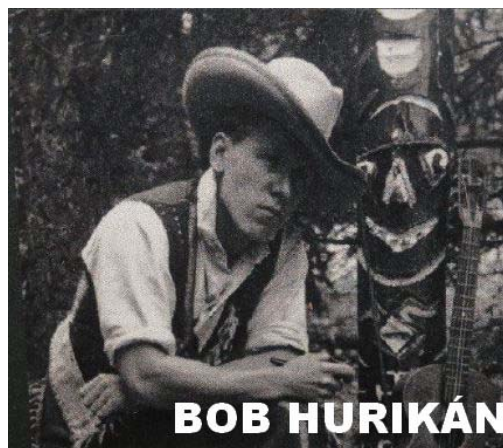
tábornických pomůcek, zpěvníků i desek s tramskými písničkami. I představitelé stranických aparátů si moc dobře uvědomovali případnou voličskou základnu a nejvíce se šíření svých ideí dařilo komunistům. Je to zvláštní, pomyslíme-li na to, že se tento režim v pozdějších dobách k trampům nechoval nijak vstřícně. To už ovšem bylo v dobách, kdy touha po volnosti a vzory z amerického západu neodpovídaly politice totalitního státu.

Nicméně spojení s levicí už tu od samotného prvopočátku bylo, byť se jí mohla stát třeba jen orientace vytvořená Londonovou knihou Cesta a svou roli jistě sehrály i všemožné Rodokapsy a filmové westerny. Mnohý tramp totiž neviděl v příbězích kovbojů jen romantiku nekonečných dálek, ale rovněž tvrdý zápas prostého proletáře s vystoupení ostříleného pistolníka proti zlovůli bohatého rančera bral jako střetnutí s kapitalistickým vykořisťovatelem. Situace zašla až tak daleko, že se na některých osadách při večerních ohních dokonce seznamovali se základy Marxismu a odkazy ke kolektivismu se chápaly jako výzva k dobrému přátelství a ke kamarádké svornosti. Na mysl trampů totiž v té době také mocně působily těžkosti hospodářské krize. Většina příznivců svobodného táboření se rekrutovala ze sociálně slabších vrstev tak „příznivci rudé hvězdy“ nabírali na síle. Jejich mluvčím se stal Géza Včelička s časopisem Tramp.

Jeho oponentem se naopak stala skupina, která se vymezila kolem písničkáře a spisovatele Josefa Peterky – Boba Hurikána.

Hurikán kritizoval druhou stranu s tím, že do trampingu vnáší politické hašteření, protože podle něj byl tramping především o víkendovém dobrodružství. Vystupoval z pozice obhájce původního smyslu trampingu a zaštiťoval se sympatiemi nejstarších generací „českých kovbojů“ – především pak ze strany Ztracenky, která byla brána jako průkopnická. Partajní agitka s tím tudíž neměla co dělat. Včelička těmto názorům čelil tvrzením, že toto vše je již minulostí a navíc se snažil podlomit postavení Ztracenky coby nejstarší osady. Vlastní prvenství sice nezpochybňoval, tvrdil však, že se svými kamarády založil osadu již krátce po vzniku této pozdější legendy (nesla exotický název Sunshine a nacházela se u Liběchova na Kokořínsku). Podle Včeličky se tak historie obou větví odvíjely souběžně a prakticky stejně dlouho. A tak vznikl konflikt, dnes mnohdy hodnocený jako střet politických a apolitických trampů.

Vzbuzuje to dojem, že se na počátku 30. let rozběhl jakýsi boj o smysl tramských dějin, ale drtivá většina trampů si vychutnávala především pobyt v přírodě, kterému teoretické tlachání jen zbytečně ubíralo na kráse. Kupodivu sem ale patřila i celá řada tztrampů sympatizujících s KSČ.

Trampové se v širší míře začali Včeličkovými názory (ale i jeho oponentů) zaobírat až v době vyhlášení tzv. Kubátova zákona. Tato vyhláška byla trampy vnímána jako první krok k likvidaci jejich životního stylu. Sám Hurikán ovšem reagoval na vznik vyhlášky tím, že její vznik přičetl na vrub Včeličkova křídla. Podle Boba se státní složky jen snažily zabránit prorůstání komunistického extrémismu do trampingu. Obdobnou

výtku ovšem vznesl vůči svým protivníkům i Včelička. Mýlily se obě strany. Kubát svou vyhláškou sledoval řešení problému nevhodného chování některých trampských part vůči přírodě a starousedlíkům. Důležité ale bylo, že se obě trampské frakce spojily a společně se pustily do boje za zrušení nepříjemného nařízení. Proběhla rozsáhlá vlna protestů: komunistické křídlo založilo Trampský obranný výbor, Hurikánovci pak Unii tzrampských osad. Oběma stranám se náhle podařilo oslovit celou řadu trampů, kteří se dříve o nic jiného než o víkendové táboření nezajímali. Nyní šlo totiž o samotný osud jejich životního stylu a tak se zapojili všichni. Současně se ale musí uznat, že mnohem více osad vyjádřilo podporu prokomunistickému křídlu.

Ke zvratu došlo v r. 1935, kdy byl zákon zrušen. Zmizelo nebezpečí pro volné nocování a tím zmizel i zájem širší trampské veřejnosti o diskuze příznivců Včeličky i Hurikána. Plápolající táborák v temném hvozdu jim přinášel víc uspokojení. V té době už Hurikán pracoval na určitém pokusu o zmapování a zhodnocení dějin trampingu. V knize Trampské zkazky (z r. 1933) obhajuje pojetí tohoto životního stylu jako touhu po romantice, sepětí s přírodou a že původní smysl trampingu narušili komunisti, podporovaní židovskými finančníky. Netřeba zdůrazňovat, že jeho argumentace je více než tendenční. Bob ale i nadále sbíral informace o jednotlivých osadách a své poznatky pak publikoval

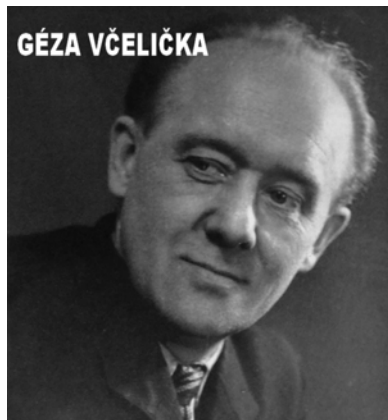
v díle Dějiny trampingu. Z hlediska topografie se jedná o dosud nepřekonanou práci. Tato druhá kniha se stala pro veřejnost přijatelnější a dodnes je mnohými vnímána jako objektivní výklad trampingu. Druhá kniha o vývoji trampingu si nicméně musela na své „rudé“ zhodnocení počkat až do konce 2. světové války. Dokonce se říká, že Hurikánovy Dějiny trampingu, znovu vydané v 90. letech 20. století, jsou prý oproti těm předválečným dosti cenzurovány. Prý aby se „zasloužilé“ osady nehněvaly a snad prý také kvůli údajnému Hurikánovu antisemitismu (za války prý ve čtyřicátém roce vydalo toto dílo „fašistické“ nakladatelství Jaroslava Toužičky).

Po únorovém převratu v r. 1948 dal pak nový režim jasně najevo, že westernová romantika nepatří k jeho hodnotám. Začalo pronásledování příznivců volného toulání, jaké trampové dosud nezažili. V nemilosti se ocitl nejen Bob Hurikán a jeho příznivci, ale rovněž i většina „rudých trampů.“ Myšlenku, že se sovětské westernové ideály shodují, nakonec paradoxně vyvrátila samotná KSČ. A jak se s touto situací dokázal vyrovnat Géza Včelička? Totalitní stát mu na jedné straně prokazoval úctu jako autorovi sociálních děl, spučasně však zavrhl podstatu jeho životní filozofie. Včelička chtěl získat věrný oběma směrům. Nakonec se i on rozhodl sepsat o trampingu své dějiny. Kromě vlastní historie v nich chtěl zodpovědět postavení tohoto fenoménu po r. 1948, ale zároveň měla tato kniha sloužit jako protiváha Hurikánovy tvorby. Tyto práce totiž Včelička vnímal jako hrozenou rukavici, na níž dosud adekvátně nezareagoval. A tak stejně jako Bob začal sbírat informace o osadách a korespondovat s přáteli. Do díla se pustil skutečně včelkolepě... jen vytyčení jednotlivých zdrojů trampingu věnoval desítky stránek.

Na první pohled jako tendenční působí sdělení, že se Včeličkovi dveře do přírody plně otevřely až s osmihodinovou pracovní dobou. Při hlubším zamyšlení však tento údaj nelze brát na lehkou váhu. Postupné zlepšování pracovních podmínek skutečně zaměstnancům umožnilo volný čas využívat aktivněji. Tramping by těžko mohl vzniknout v době, kdy byl dělník rád, že se z fabriky vůbec dostal domů.

Včeličkova práce náhle končí při první vzpomínce na první vandry kolem Vltavy a Berounky. Můžeme předpokládat, že jejímu dokončení zabránila autorova smrt v r. 1966. Dílo tak nebylo ani nikdy vydáno. Zajímavý ovšem je námět poslední kapitoly knihy. Včelička v ní chtěl vysvětlit jak se po únorových událostech tvář trampingu změnila. Vítězstvím komunistů prý padl poslední důvod existence trampingu – maloměšťácká společnost. Nic proto nebrání tomu, aby se dávní vyznavači westernové romantiky změnil v poklidné chataře. A řada trampských osad se skutečně touto evoluční cestou v chatové kolonie přetvořila. Toliko realita.

Vznikem nového společenského řádu dospělo svobodné táboření k svému vrcholu a předalo štafetu socialistické rekreaci. Vyřčený závěr jakoby symbolicky epochu rudého trampingu uzavíral. Sám autor zřejmě ve své době v záchranu trampingu moc nevěřil. Přesto jednoznačně vystoupil na podporu svobodného toulání a odmítl, že by tato činnost byla v rozporu s tzv. socialistickou morálkou. Stát měl naopak vycházet trempům vstříc, aby je získal pro své ideje. Podle něj měla KSČ tramping podporovat a vtahovat jeho nositele do své organizace a vytvářet z nich bytosti myslící v duchu nového zřízení. Jeho příspěvek v tehdejší tisku vyvolal bouřlivou reakci a většina čtenářských odpovědí se přiklonila na jeho stranu. V politických kruzích se tudíž nadnesla otázka, zda je vhodnější proti trampingu bojovat, či jej získat pro své cíle? Včelička tak s velkou pravděpodobností přispěl k tolerantnějšímu přístupu státních složek a dokázal „napravit“ své předchozí pochybnosti p životaschpnosti svobodného toulání.

Pohlédneme-li na rudý tramping očima dnešního člověka, vnímáme celou záležitost jako slepou cestu. Spojení politiky s touhou člověka po přírodě ani nepůsobí přirozeným dojmem. V tomto ohledu nás spíše osloví tvorba Boba Hurikána. Na druhou stranu ale nesmíme úsilí Včeličkových příznivců hodnotit jako něco podřadného. Jejich nesčetné aktivity přece jen dějiny trampingu výraznou měrou ovlivnily. A přes veškeré pronásledování tramping nejenže nezanikl, ale dokonce nabyl na síle....

Z historického pojednání UK – kráceno

ROČNÍK...47?

...no a tak jsi po dlouhé době zase tady. Říkal sis: „Podívám se na místa, kde to vmládí začalo,“ i když ses bál, že najdeš zcela jinou krajinu. Vlastně se to ale změnilo jen málo. Jenom ubylo motýlů, potok je nějak kalnější, ale vzpomínky jsou tu stále.

pokoušeli o Setonův hrnec, který pak tak nádherně vybuchl a poživatiny rozmetal po okolí.

Pár kroků... a překvapeně zíráš na stále připravené ohniště. Je úplně stejné, jako před lety. Maně se ohlédneš a čekáš, že z křoví náhle vykouknou rozesmáté obličejové trampských greenhornů a ty budeš o 40 let mladší. Šťastný kluk, který jde cestou o níž neví kam ho v životě zavede, ale už z ní nesejde. Ale je tu ticho. Jen někde mezi bílými mraky, tam, vysoko nad hlavou, slyšíš křičet káně....

A náhle je to silnější než tvá dospělácká důstojnost. Tiše našlapuješ když prolézáš mlázím. Zarostlo to tu ostružiním a už ti to tak nejde, ale ve svých představách jsi zase ten kluk sotva odrostlý školním škamnám. Ta vůně, na kterou jsi v ruchu všedních starostí už málem zapoměl, je stále silnější. Zase jsou tu pubertální léta, roky s vojnou a pak zakládání osady, o které jste se dušovali, že bude trvat na věky. Ale najednou ses oženil a všechno bylo rychle pryč. Proč to muselo takhle skončit?

Vstáváš a smetáš z kalhot jehličí. Zvolna pak odcházíš roklinou a vzdaluješ se po cestě, která tě na chvíli odvedla mimo čas a přítomnost. Lituješ svého „stáří?“ Ne, ale přesto těm mladším závidíš. Možná jsi zase něco pochopil, i když blíž k smrti. Jen malá,

A tady je ta stráž s vůní sluncem rozpálených borovic. Pokroucení mlčenliví svědci s rudými kmeny pokrytými smůlou, u které ti nikdy nevadilo jak se na tě lepila. Pořád tu slyšíš hlasy své mladé party. Právě tady jste zkoušeli první písničky na kytaru, támhle hořel váš oheň a v tom dolíku jste se

Líná Zima

Stařena bílá umíněná, krapet pochopení nemá s lidmi i nevinými zvířaty, jež postávají za vraty a o jablíčko či kousek chleba žadoní.

Usadila se na horách, kdesi tam v horské chatě s grogem u teplého krbu hová a dříme si ve vatě rozhodí kolem snůh a dole řádí mrazy...

Opravdu je tam spokojena a nic jí neschází, ale pokud se nevzbudí a nenapraví svoje chyby, pak posypu jí bělostnou, tou nejčernější sazí!

Únor již bude skoro v půli a Perun hříme s hůry, jak jeho pomocnice stará se plnit úkol zdráhá... Jen kdesi podřimuje a v teple složila své kosti.

Jen počkej, brzy dorazí vítaný první posel Jara, pak bude zbytečná a pozdní tvoje snaha Pak s hanbou zmizíš potichoučku do dalek

A zazvoní zvonky bledulí, sněženek i petrklíčů, silněji rolniček tvých saní a pak se, bílá paní, vytratíš ani nevím kam a já zaskočím na bezvadný flám!

krátká chvíle, ale stála za to. Vždyť pořád máme někde v duši ty klukovské sny, romantické vzpomínky na bolesti i lásky. Je krásné, na chvíli zapomenout na všechny ty roky. A tak, když se nikdo nedívá.... vzpomínám na osadu U tří klád.

Jožin

OHLÉDNUTÍ ZA CESTOU Z PÍSMENEK

O druhé říjnové neděli udělal osud tečku za nejdelší básní Míly Kotrbatého, jehož jméno bylo celá desetiletí spojeno s trampskými a příbuznými časopisy a publikacemi. Mílovy verše a esejistické prózy obvykle doprovázely také kresby jeho bratra Jiřího, který již také šlape nebeské chodníčky.

Míla odešel ve věku 90 let, jeho život byl naplněný láskou k přírodě a upřímným nezištným kamarádstvím, což naprosto zákonitě našlo pak zakotvení v trampingu. Celým jeho životem procházely knihy – vyučil se totiž knihařem a tuto profesi vykonával pak jako zaměstnání, ale i jako pozornost pro přátele a kamarády. Díky jeho šikovným rukám a obětavé pomoci tak spatřila světlo světa řada nevšedních a zajímavých knížek, a to včetně jeho vlastních titulů. Po zásluze se tak stal, i když v pozdním věku členem Severočeského klubu spisovatelů.

Poezii a psaní vůbec se ovšem věnoval už od r. 1940. Jeho verše a upřímná prozaická vyznání se objevovaly v Mladém hlasateli, Kamarádu, Vpředu a v dalších časopisech a novinách, později potom i v aktuálním trampském tisku, včetně Pucejře. Mnozí si jistě vzpomenou na jeho po celá léta vydávané seriálové brožurky Piš a kresli nebo Krokem tuláckým rokem, které obletěly nejen celou republiku, ale putovaly i za kamarády do zahraničí. Jako těžkou ztrátu, která citelně zasáhla do jeho života i tvorby, vnímal odchod manželky Květy před deseti roky.

Takovým Mílovým erbovním znamením byly i každoroční sešitkové kalendáře provázené jeho verši a bratrovými kresbami. Za ty roky se mi jich v knihovně nashromáždil pěkný sloupek, jako takové Mílovo memento času. S tím posledním už mu pomáhala jeho praneteř Barbora – nese datum 2018. Bohužel, toho už se Míla nedočkal...

Hanka

VÝBĚR PÍSNÍ ŠAKALA A KUKAČKY NA CD

Je to prostě vývoj, který asi postihl většinu současných trampů, kteří vydrželi po trampské stezce kráčet přes mnohá úskalí celý svůj život. Nejdřív objevili písničky Ryvolů, Kapitána Kida, Hop Tropu, Wabiho Daňka, Kid'áka, Greenhorns a mnoha dalších. No a jak šel čas dál a obrušoval

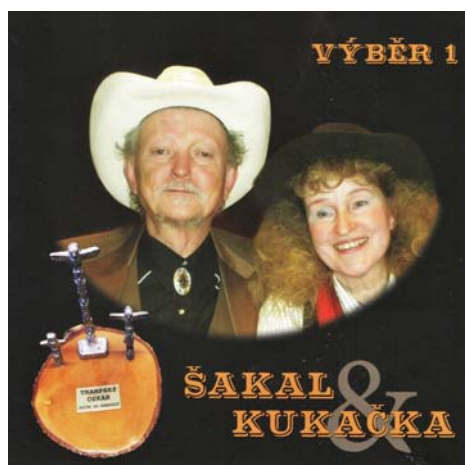

hrany, začali si všichni pomalu všimát písní jimi do té doby příliš nepovšimnutých. Tedy těch písní, kterým se dnes říká „klasické“ a myšleny jsou tím ty úplně staré tramské. Přišli na to, že i ony mají své kouzlo, že to není jen plakání nad ztraceným mládím – jen to prostě chtělo svůj čas. Samozřejmě, že nepřestali poslouchat, hrát a zpívat ty „svoje“ písničky, jen se jim trošku rozšířil záběr, co si tak všímám poslední dobou a je to dobře.

Děčínské manželské duo Šakal a Kukačka – Ivan a Věra Strnadových – patří právě mezi ty, jejichž písně navazují na klasickou tramskou muziku a na slezinách, potlačích i koncertech zpívají již od r. 1970, kdy seznámili a od té doby to táhnou spolu.

Nejprve hráli převzaté skladby, aby o deset let později začal Šakal skládat své vlastní písničky, o kterých oba manželé říkají: „Motivem našich písniček jsou cesty a návraty, radosti i smutky, příroda a láska, ale také třeba to, že – osud je mrcha a kouše jak blecha.“

Pokud jste už někdy Šakala s Kukačkou slyšeli hrát, ať již to bylo na slezině, potlachu či na některém z koncertů, třeba na memoriálu Jendy Kordy, v Medenicích, u Taterů, a Podlužanské kytáře (kde získali 1. cenu), Muzejním potlachu v Horním Jelení, na některém z Česko-slovenských potlachů anebo v Country rádiu v pořadu Tonyho Linharta Ozvěny osadních ohňů, tak už víte o co jde a pro ty co je ještě neslyšeli malá pomůcka – prostě jde o hezké písničky, které si nedělají ambice na velké umění, či na řešení všech možných problémů světa a to i těch generačních, ale jsou tu prostě od toho, aby se zpívaly.

Šakal s Kukačkou vydali v letošním roce vlastním nákladem třetí autorské CD a protože jde o výběr písní, je jeho název naprosto vypovídající: VÝBĚR I. Obsahuje 13 písniček – Za bílou skalou, Letní nálada, Jerry, Čekání, Žlutý list, Vzpomínka, Dialog, Noční setkání, Soumrak, Na nápravě, Pouští, Proč, Protože a Loučení. A u všech těchto písniček je na CD doprovází kapela Nové struny (Jakub Jaroušek kytara a banjo, Aleš Červena kytara, Martin Baláž basa a Petr Bárta trumpet, píáno a valcha). Jinak cena CD je vskutku přívětivá, stojí totiž jen 100,- Kč (samozřejmě plus poštovné).

Pokud máte zájem o nevšední vánoční dárek, buďsi napište přímo Šakalovi s Kukačkou na mail sakal@sakal-kukacka.cz nebo jim pošlete SMS na tel. 602 943 166

Tony

OHEŇ

Již tisíce let se lidé setkávají u ohně a vztahují ruce k hřejivým plamenům. Jejich magii podléháme od dob kdy byl plápolající oheň významnou podmínkou k přežití. Oheň je od počátku lidské kultury spjat s životem člověka. Prapůvodní touha zdržovat se v blízkosti ohně je hluboce zakořeněná v každém z nás až do dnešních dnů. Doprovází nás od začátků lidstva a sednout si k němu je i dnes báječný relax. Dává nám pocit

bezpečí, sounáležitosti a není nic příjemnějšího, než za zimních večerů sledovat jeho plameny. I vy cítíte jeho kouzlo, které vás dokáže odtrhnout od civilizačního shonu a chaosu. Rozděláte oheň a během krátké chvíle se kolem něj vytvoří báječná atmosféra, která dokáže uklidnit a zároveň probudit ty nejhezčí sny.

Sténajíc hučí vítr začouzeným komínem, ale praskání dřeva a nezaměnitelná vůně kouře má své nezpochybnitelné kouzlo. Člověk zahleděný do sugestivní hry plamenů je okouzlen a ztracen a i když je třeba obklopen lidskou společností, nemůže být jen sám sebou. Plameny hoří náhodně a nikdy se neopakují. Jejich tanec navozuje příjemné pocity tepla, bezpečí a přízeň lidí, které milujeme. Dlouhé a romantické mohou být zimní večery u krbů, které jsou realizovaným přáním člověka mít oheň ke své potěše i uvnitř obydlí. Vědci měřili tlak lidem koukajícím do ohně a zjistili, že na lidskou psychiku působí pozitivně. Tak jen krmte oheň, hřejte se a hýčkejte si ho, jako on vás...

... a zde jsou některé z jeho druhů...

<https://www.youtube.com/watch?v=gr7DI5fvuU0>

Qualetekva

Co nového v Artur baru?

... tedy alespoň její převážná většina, užít si

nafotil Krapítek

...první víkend Měsíce padajícího listí sem ke svému a zároveň i krajskému šerifovi Arturovi dorazila táborská T.O. Svobodná stezka...

podzimní přírody a nějaké té muziky...

PRÁZDNÁ MÍSTA

At' si to připouštíme, nebo ne, pravdou je, že okolo našich ohňů zůstává stále víc míst prázdných. Každý odchod na nebeské stezky je smutný, o to víc, když se jedná o kamarády, se kterými jste sdíleli kus společné cesty tramským životem.

Dne 13. září 2017 se na cestu bez návratu vydal i

FRANTA VÍTEK

jehož poslední adresa byla ve Frymburku. Muzikanti a milovníci tramské písničky si možná navíc vzpomenou, že jeden čas patřil aktivně i do Chicletsovy hudební formace. Ale především do početného hejna tramského.

Asi nemusím připomínat, že nám všem bude chybět.

Hanhos

KTO OPĚT NA JIHU

Začátek prvního říjnového víkendu si zvolil Šaman a píseční Kouřáci pro setkání s KTO (Kamarády táborových ohňů) na drhovelské základně. Báječné prostředí, báječná muzika, báječná atmosféra... Ostatně nikoliv poprvé.

o to víc přítomní ocenili její přízeň a hlasové fondy. Skutečným bonbónkem tohoto muzikou nabitého večera pak byla produkce houslisty Luidžiho (Luděk Lerst), jehož sólově zahrané skladby

KTO sice přijeli v mírném oslabení, ale na výkonu to nebylo ani poznat. Zpěvačka Dana dokonce oželela natáčení Country radia na její domovské osadě v Dashwoodu,

vyvolaly spontánní nadšení. A ocenění si nesporně zasloužil i neformální improvizovaný slovní doprovod Petra Třebízského, který má s jihem úzké dlouholeté kamarádské vazby. Nesmím ovšem opomenout ani osobu kapelníka Franty Hackera, který vlastně ani ne dva týdny nato slavil úžasnou osmdesátku – tedy, klobouk dolů! Když ke všem těmto nevšedním zážitkům připočtete makrelové hody, které na ohni připravoval Kuře, skutečný mág rybívých pochoutek, není vlastně už ani co dodat.

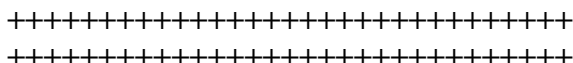
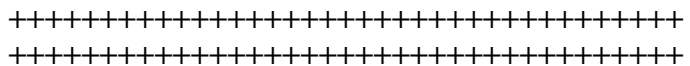
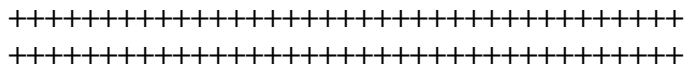
Hanka / foto Tom Kubička

LOV KOŽEŠIN S HBC

LOV KOŽEŠIN
s Hudson's Bay Company

7.10. 2017
Rybník Ochoz u Polné

+++++

*Za fotky děkujeme fotografické pili Beryho
Z T.O. Naděje*

+++++

BOJUJÍCÍ STODOLY

Stalo se – snad už dobrým zvykem – v každém čísle Jižana probírat nějaký ten dílek z celkové mozaiky americké občanské války a pokusit se tak rozšířit vědomosti všech, kdož se o toto téma zajímají. Po několika letech, kdy jsme krok za krokem sledovali tažení Johnnyho Reba po všech možných pozemních bojištích, je třeba naznačit, že krev se prolévala i jinde. Ty střety se odehrávaly na vodní hladině. I na mořích a řekách probíhaly neméně kruté a stejně důležité boje, ve svých důsledcích rozhodujících o výsledku celého konfliktu. Např. už na jaře 1862 se u pobřeží Virginie odehrál důležitý boj mezi federálními loděmi blokujícími jižanské přístavy a konfederáty snažícími se prorazit na volné moře a zajistit si tak veledůležitou dodávku surovin a zbraní ze zahraničí... ano, ten známý souboj mezi Virginii (Merrimacem) a Monitorem. Je dostatečně znám a historiky nesčíslněkrát popsán. Co však tomuto duelu přecházelo? A hlavně, co bylo potom?

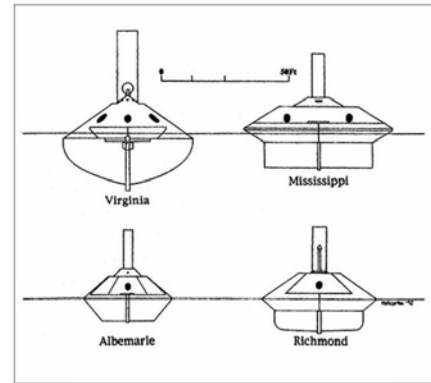

Vycházet musíme především z rozličného pohledu obou stran na válečný konflikt. Unie se prioritně, alespoň ze začátku, zaměřovala na blokádu jižanských přístavů (plán Anaconda), konfедераční loďstvo pak mělo v pobřežním pásmu a v povodí velkých řek podporovat akce vlastní armády a blokádu prorážet.

Zpočátku by se mohlo zdát, že příležitost hrála do ruky secesionistickým státům – už i proto, že jihu padla do rukou většina lodních arsenálů. Jenomže Unie měla lodí daleko

více a tak se rychle muselo vymyslet něco nového. A tak se od začátků měnila zažitá použitelná pravidla boje a tím i plavidla. Hledaly se adekvátní typy pro určité operace, zkoušela různá výzbroj... Byl to čas úspěšných zkoušek i neúspěchů, doba tápání a nalézání a úprojevat se začaly i výsledky průmyslové revoluce – převažujícím druhem pohonu se stal především parní stroj. Novým materiálem, schopným (třebas jen částečně) nahradit dřevo, se stalo železo... ostatně i vývoj nových dělostřeleckých granátů a děl tuto potřebu jiného materiálu jen potvrdil. Jak už bylo řečeno, jedním z výsledků byl Merrimac. A jižané, povzbuzeni jeho bojovými schopnostmi, začali takovéto improvizované, ale na svou dobu v podstatě moderní pancéřáky stavět ve větším počtu. Staly se potřebnými nejen pro příbřežní, ale jak se později ukázalo, i pro říční boje. Primárně sloužily na obranu jižanských přístavů a byly protiváhou severanských monitorů. Oproti severanské konstrukční škole s otáčivými dělovými věžemi byly ty jižanské v zásadě jen kasematové – tedy nesoucí těžká děla v boční sestavě na jediné kryté bateriové palubě. Ideovým vzorem se staly plovoucí baterie úspěšně použité v Krymské válce. Zkusme si tedy teď tyto pancéřové válečné lodě, nesoucí všeobecně používaný název „ironclads“ trochu blíže popsat.

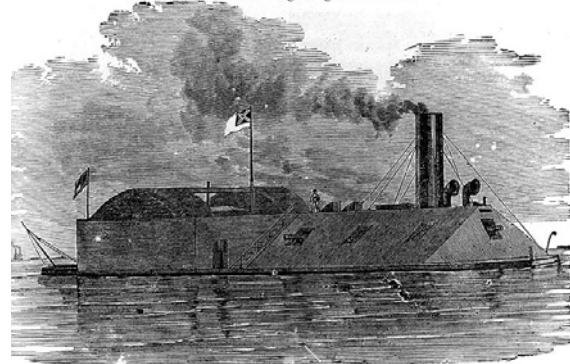

A comparison of Confederate ironclad hull types (drawing K. Blomquist)

Stavěly se lodě roztodivných až futuristických konstrukcí. Ty nejtypičtější vypadaly jako bojující střechy od stodol (odtud i název v záhlaví článku). Pomalu se pohybující opancéřovaná neohrožená monstra, snadno ničící protivníkovy dřevěné lodě, měly vcelku přísně geometrické tvary (snad bychom je s velkou nadsázkou mohli přirovnat k dnešním konstrukcím třídy Stealth) aby taky byly odolné proti střelám, které tak měly jen neškodně brknout do

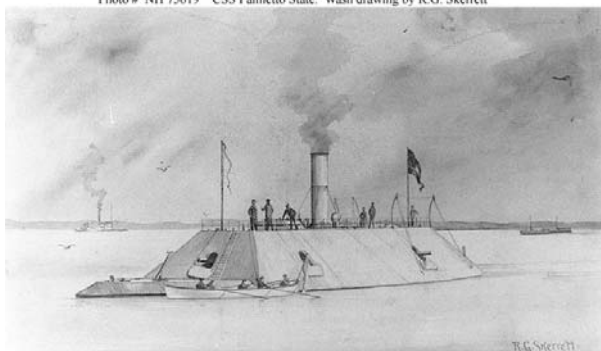
Photo # NH 58793 Engraving of CSS Baltic

THE CONFEDERATE RAM "BALTIC," DEFENDING MOBILE HARBOR.

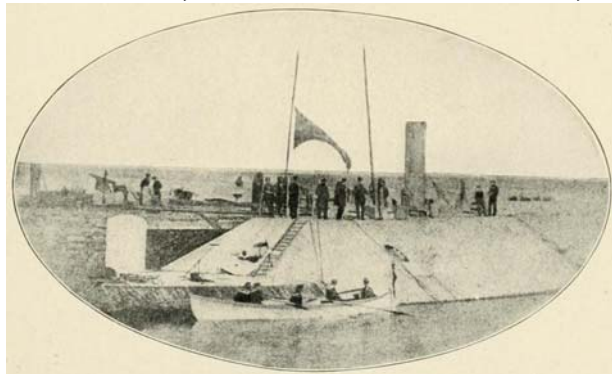
pancíře a šplouchnout do vody. Lodě, včetně dřevěného skeletu, mely jednoduché provedení (jen Atlanta měla trup železný) a vše potřebné pro boj zakrýval dobře pancéřovaný srub (kasematy), skrývající nepočtenou, ale těžkou artilerii, kotle s parním pohonem a velitelské stanoviště s průzory. Takovýto srub obvykle přečínal boky lodí a skýtal tak ochranu před

Photo # NH 75619 CSS Palmetto State. Wash drawing by R.G. Skerrett

dopadem střel pod velkým úhlem. Pancíř tvořily až tři vrstvy 50 mm válcovaného železa a pro jistotu se ještě mazal olejem nebo lojem. V souvislosti s tím je třeba se zmínit o tom, že úspěšné střelby proti železným plátům o různé síle, se v USA uskutečnily už před občanskou válkou. Problém byl jen v tom, že válcování železa

ještě nebylo na dostatečné úrovni a železárny nebyly schopny dodávat stejně kvalitní pásy... a což teprve jejich upevňování na obšívku. Prakticky tak začal souboj pancéře a děla, který trvá do dnešních časů. Dodát se snad může už jen to, že takovéto lodě se obešly bez plachet a stožárů, protože je poháněla jedna (až dvě) lodní vrtule, byť ne příliš závratnou rychlostí – ta byla v rozmezí zhruba od 5 do 10 uzlů, to podle výkonnosti stroje a velikosti lodi. Ze srubu pak vyčníval už jen jednoduchý komín a pak už na něm, snad jen kromě zábradlí a zavěšených záchranných člunů nic nebylo. Takových obrněnců postavil jih asi padesát a zhruba tři desítky jich skutečně sloužily. Nejznámějšími byly *VIRGINIA (MERRIMAC)*, *ALBEMARLE*, *TENNESSE*, *RICHMOND*, *CHICORA*, *CHARLESTON*, *COLUMBIA*, *PLANTER*, *ATLANTA*, *NUESE*,

SAVANNAH, *NORTH CAROLINA*, *RALEIGH*, *BALTIC*, *MISSISSIPPI*, *LOUISIANA*, *TUSCALOOSA*, *GEORGIA*, *MISSOURI*, *TEXAS*, *MANASSAS*, *DAVID A FREDERICKSBURG*. V tomto a následujících číslech si některé představíme.

Jak už bylo řečeno, jedním z hlavních strategických cílů armád Unie bylo v občanské válce i ovládnutí povodí řeky Mississippi, tvořící důležitou dopravní

cestu spojující hned několik jižanských států. K zabránění takovéto operace bylo zapotřebí obranného loďstva, přičemž bylo jasné, že klasické parníky s plochým trupem a vysokými nástavbami i v úrovni paluby nejsou s to oddolat zásahům z velkorážových děl. Proto bylo rozhodnuto o stavbě ironcladů jejeichž prioritním určením byl boj na řekách, čemuž obvykle odpovídal jejich malý ponor, ploché dno, ale proto i nepřilíš dobré plavební vlastnosti. Nicméně to bylo to nejlepší co bylo právě k dispozici.

CSS BALTIC

Jednou z konstrukcí jižanských inženýrů byl CSS (Confederate State Ships) Baltic. V podstatě se jednalo o sice pancéřovanou, ale přestavěnou vlečnou kolesovou říční loď společnosti Southern Steamships Co. Do nové služby nastoupil Baltic 27.5. 1862, ale prý byl špatně konstruovaný a nepohodlný. Přesto byla tato loď pro Konfederaci nepostradatelná, protože byla po dva roky jedinou jižanskou pancéřovou lodí v Mobile. Chránila zátoku a přilehlé řeky a sloužila i ke kladení min. Parní stroj poháněl její kola o průměru 8m rychlostí 6 uzlů a kromě pancéřování jí poskytovaly ochranu i žoky s bavlnou. Proti nepříteli mohla tato loď použít 2x24 liberní dělo Dahlgreen, 2 „32“ liberky a 2 lehké houfnice. Po dvou letech rebelové usoudili, že by to už chtělo loď modernější a tak Balticu v r. 1864 sejmuli pancéřování a to pak použili při stavbě CSS Nashville. Zastaralý parník pak ještě vydržel do konce války a poté byl jeho trup rozebrán.

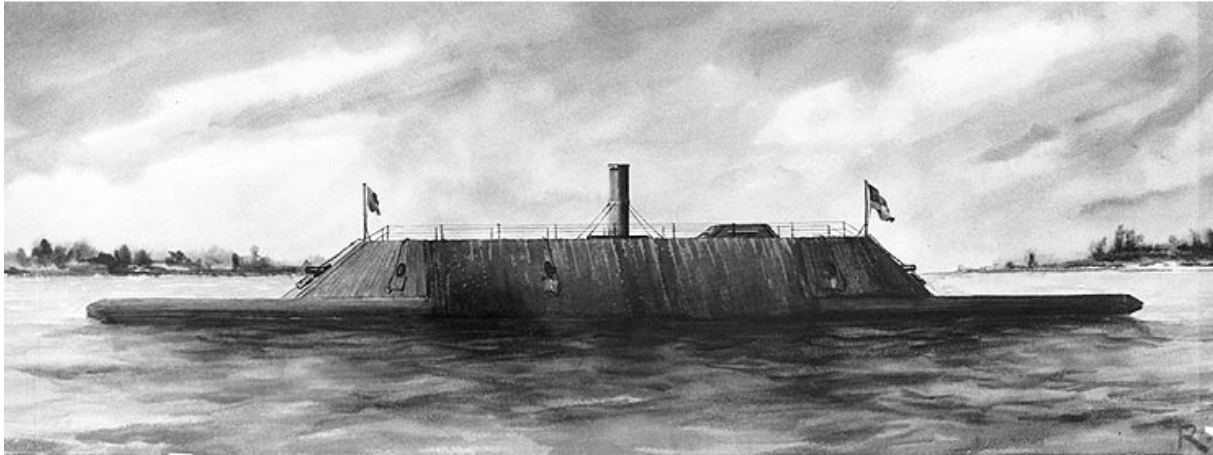
I hrdý Charleston, symbol jihu, byť ležel zdánlivě hluboko v konfедераčním území, se na čtyři roky stal frontovou oblastí. Předpolí přístavu tu tvoří mnoho ostrovů a poloostrovů a celá spleť vodních ramen. Vstup do zátoky chránily dva důkladně

opevněné ostrovy (Sullivanův a Morrisův) s pevností Fort Moultrie a celou řadou dělostřeleckých šancí. Konfederovaní reaktivovali i staré pevnosti Castle Pinckney a Fort Johnson a další obranné dělostřelecké valy tohoto vedlejšího přístavu se kupily všude kolem. Nasazeno tu bylo více než 200 děl a někde v rámci „maskirovky“ trčely proti nepříteli výhružně aspoň černě natřené klády. A i když uzlovým bodem obrany zůstával Fort Sumter, nutící lodě vplouvající do přístavu použít cestu hlavním kanálem a vystavovat se tak palbě jeho děl, i při obraně Charlestonu vykonali parní obrněnci svou práci. Jední z nich byla i kasematová pancéřová loď

CSS PALMETTO STATE

Photo # NH 57837 CSS Palmetto State. Wash drawing by Clary Ray

...měla výtlačk 850 t a stroje z parníku Lady Davis jí dodávaly rychlost 5 uzlů. 125členná posádka měla k dispozici 2x 9palcová Dahlgreenova děla, 2 drážkovaná sedmipalcová systému Brooke a navíc tyčové torpédo. Nasazena byla v září 1862, ale její nejznámější akcí se asi stala ta z 31.3. 1863, kdy při společném výpadu s CSS Chicora proti blokáde jižanské obrněnce vážně poškodily dělové čluny USS Keystone State a Mercedita a navíc donutily zbytek blokádních (ale i rychlejších) federálních lodí ustoupit na volné moře. Teprve pak se neohrabané a málo vyzbrojené jižanské ironclady vrátily do bezpečí zálivu, který už neopustily. O dva měsíce později (květen) Palmetto State kryl (podle severanů překvapivě drzou) operaci na záchranu děl ze ztroskotaného monitoru USS Keokuk. Další bojovou akcí byl pokus o zajištění monitoru USS Patapsco, leč neúspěšně. Až 26.2. 1864 se lodi podařilo zajmout jeden z unionistických hlídkových člunů. Mezitím se posádka Palmetto State zúčastnila bojů kolem Morrisova ostrova a následně i jeho evakuace... to už asi byli vyzbrojeni ještě dalšími děly. V akcích obrněnci veleli poručíci J. Rutledge nebo James H. Rochelle. Samotná loď pak byla při evakuaci Charlestonu zničena 18.2. 1865 vlastní posádkou.

CSS CHICORA

Byla sesterskou lodí Palmetto State, obě pak třídy Richmond a postavena byla v r. 1862 severokarolínskou loděnicí J.M. Eason a Brothers v Charlestonu. Loď o výtlačku 850 t poháněl stroj původně z parníku Aid. Ve službě byla od listopadu 1862 a v březnu 1863 se v součinnosti s CSS Palmetto state účastnila výše

popsaného výpadu proti federální blokádě. Jako dělový člun byla v srpnu 1863 Chicora nasazena při obsazování unionistických pozic na Morrisově ostrově i při ústupu rebelů tamtéž. Služba lodi se pak chýlila ke konci. Po selhání kotlů už pak nadále sloužila jen jako plovoucí baterie, vyzbrojená 2x229 a 4x152 mm děly. Ve velení Chicory se vystřídali cdr Trucker a Hunter a por Warley a Dozier. I tato loď skončila rukou vlastní posádky 18.2. 1865...

Pokračování přístě

Jožin

PODZIMNÍ NOTOBRANÍ

Šestihodinový písničkový nářez představovalo již tradiční *PODZIMNÍ NOTOBRANÍ*, konané o třetím říjnovém víkendu v Boršově Na poslední štaci. Sešla se jako obvykle spousta lidí z trampské veřejnosti, sálek doslova praskal ve švech, protože se dovnitř

nanosily venkovní lavice, aby tak byl rozšířený počet míst na sezení, ale ani tak to nestačilo.

Hosty tohoto podzimního hudebního nadílení byly tentokrát precizní Paběrky

Marko Čermáka v plné sestavě a Béd'a Šedifka, jehož nová kytara zde měla svou premiéru. Nutno říci, že premiéru velice úspěšnou. Velice příznivě byl brán i

Čiksikův fundovaný a vtipný slovní doprovod k hraným paběrkovským písničkám, stejně jako bloky střídající domovské Zlaté řeky, která podala

skutečně skvělý a návštěvníky pozitivně hodnocený výkon. A speciální poděkování pak patřilo i domácímu basistovi Petrovi, který se o basu obětavě střídal s paběrkovským Čiksikou. Mimo jiné se tentokrát fotografovalo a natášel o sto šest, takže dokumentace bude jistě dostatek.

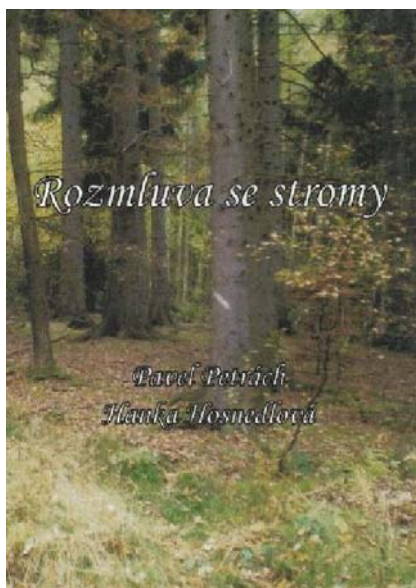

Mezi těmi, kteří si přišli poslechnout písničky svého srdce, byli i trampíři z Písku, Protivína, Chrudimi, dokonce až ze vzdáleného kanadského Yukonu. Jejich spokojenost byla pak všem tou nejlepší odměnou. Ale všechno má svůj konec, takže v půlnoci zazněly poslední tóny, zalomení palce a příslib, že se snad sejdeme zase příště...

Hanka

JAK SE ROZMLOUVÁ SE STROMY

Asi nemusím nikoho přesvědčovat o tom, jak krásně se dá rozmlouvat se stromy. Ať už pohledem, pohlazením, slovy, verši, hudbou, obrázky anebo fotografiemi...

A právě fotografické rozmluvě se stromy je věnována útlá knížečka, která vznikla na základě stejnojmenné výstavy. Expozice „Rozmluva se stromy“ byla na konci roku 2016 instalována v Jihočeské vědecké knihovně v Českých Budějovicích a na jaře roku dalšího převezena do Kulturního domu v Protivíně. Na obou místech se těšila pozornosti širší veřejnosti a právě ohlasy návštěvníků byly pobídkou a inspirací pro vznik této skromné publikace, která vznikla výběrem z více než stovky prezentovaných fotografií s použitím původních doprovodných veršů. Mimo jiné je i trvalou vzpomínkou na autora snímků – PAVLA

(ferryho) PETRÁČKA, který by se byl v roce premiérového uvedení výstavy dožil sedmdesáti let.

Patřil k lidem se širokým srdcem a také širokým záběrem pohledu na svět. Vystavované barevné fotografie byly dokladem jeho vřelého stavu k přírodě a k trampingu, který s tím neodlučně souvisí. Při fotografování se na svých toulkách zaměřoval zejména na stromy, na přírodou formované groteskní zbytky kmenů, které ho fascinovaly nenapodobitelnou fantazií tvarů, a na pařezy, s nimiž se občas v nadsázce rád srovnával.

Z každé série vystavených fotografií byl vybrán jednen snímek a k němu příslušné doprovodné verše Hanky Hosnedlové, takže vznikla tahle sbírečka. Snad i vy v ní najdete právě to, co bylo do ní uloženo...

ODEŠLA PŘÍLIŠ BRZY

V naplněné obřadní síni českobudějovického krematoria se příbuzní a přátelé včetně těch trampských rozloučili v předposledním listopadovém úterku s kamarádkou MARTOU CALTOVOU (roz. Beránkovou) z Týna n. Vltavou. Trampské začátky v první polovině šedesátých let sdílela zejména

s třeboňskými Rákosníky a pražskou osadou Dvojité FŇ, jejichž častým cílem víkendových vandrů bývala právě oblíbená Židárna. Martin vztah k přírodě přetrval i v jejím následném zaměstnání, stejně jako v kontaktech s užším okruhem trampských kamarádů. Ráda vzpomínám na ten společný kousek cesty po trampských stezkách a jsem ráda, že mi na památku zůstala i sice nepříliš četná, zato dlouholetá korespondence s Martou. Jsem přesvědčená, že tam na nebeských pláních prohání dnes své milované koně, kterým se s láskou věnovala i během svého života.

HH

KOLEM KLETĚ NA DŽÍPECH

Tradiční říjnová jízda OKOLO KLETĚ, kterou pravidelně pořádá aktivní jihočeský Jeep club, byla letos nejen jakýmsi pravidelným závěrem podzimní sezóny, ale zároveň i neformální samozřejmou poctou Dnu české státnosti. Konala se totiž přímo

v termínu státního svátku – v sobotu 28. října. Ačkoliv den před akcí v této oblasti lilo jako z konce, sobotní počasí se naštěstí spokojilo jen s nižšími teplotami a občasným větrem. Ani tak není jízda

v otevřených vozidlech žádný med, i když to jistí teplé, většinou stylové oblečení.

Jízda osmnácti vojenských vozidel, vesměs válečných džípů, startovala dopoledne v Boršově a vedla přes Křemži do Dobčic. Tady, v soukromém muzeu výstroje a výzbroje americké armády ze druhé světové války, také posádky vozidel strávily poněkud delší dobu. Jednak díky zajímavé prohlídce bohatě naplněné expozice s řadou unikátů a s fundovanou doprovodnou přednáškou majitele Vladimíra Záluského, jednak i díky přívětivé náručí sednice se sálajícím krbem a pohoštěním v podobě voňavé kávy nebo čaje, které společně s báječným ovocným koláčem a širokým úsměvem nezištně podávala Jarmila Záluská. Není divu, že se posádkám odtud ani nechtělo. Nicméně bylo nutné vyrazit na další plánovanou cestu přes Jaronín, Brloh, Rohy, Novou Hospodu, Chvalšiny, Červený

Dvůr, Lazec, Vyšný, Domoradice, Plešovice, Dívčí Kámen a Holubov do východního Boršova, kde byla jízda oficiálně ukončena. HH

PODZIM NA JIŽNÍ STOPĚ

Dostat se letos na podzimní Náhodu nebylo vůbec jednoduchý... alespoň pro některý z nás. Toma místo couráku zlákal rychlík a z úžasu se probral až v Krumlově a já... já jsem teprve po příchodu průvodčího zjistil, že sice sedím ve správném vlaku, ale zato s jízdenkou do Borovan. Proč mi jí dráhy vnutily místo toho Třísova fakt nevím. Domnívat se můžu jen, že to byl poslední kanadskej žertík tohoto dopravce, protože (jak už jsme avizovali i v Jižanu) by na tyhle šumavský lokálky měl vbrzku přijít jinej provozovatel...

A k tomu všemu jakoby se i počasí spiklo. Už v pátek přišly nechutný lijáky (který teda aspoň po čas trvání akce neohrozily její hladkej průběh) ale jinak darmo povídat. Bylo sychravo, chladno a v luftě byl kromě vody cejtít i blížící se snůh. Inu, vše nasvědčovalo tomu, že se hlavní vandrácká sezóna pomalu uzavírá. Přesto se na

starým kempu na Náhodě sešla dobrá kopa (bráno jako cca 60 ks) kamarádů, který neváhali místo tradiční turistický cesty na Dívčák odbočit známou stezkou dolů Děsárnou a nechat se pak uvítat šerifem pořadající T.O. Jižní stopa Waldou. Potěšitelná byla nejen účast starejch bardů, ale i početný omladiny... i u Jižní stopy je to už otázka generační (což o pár hodin později potvrdil vstup tří mladých nových osadníků). Lze teda doufat, že stopy dalších mladejch trampířů z jihu budeme nacházet otištěný na zelenejch stezkách aspoň dalších 50 let, který má zatím pořadající osada zaznamenaný ve svý kronice. Kdo nevěřil, sám se mohl přesvědčit, na místě zalistovat zažloutlýma stránkama a „vzpomenout chvíl, který míval tolik

rád...“ A možná... možná, že už na těchhle místech sedávali u ohňů starý Keltové a smrděli kouřem stejně, jako dneska my... ostatně zbytky starýho oppida nad Náhodou musí projít každěj, kdo má namířeno v tato místa.

Jak tu asi tenkrát vypadala Vltava? I tenhle víkend přinesla ještě pár – snad už fakt posledních – lodí s vodáky. A jak jí tak pozorujete, říkáte si, že přece vypadá stále stejně? A přece je každou minutu stále jiná a zase jiná. Bylo by smutný, kdyby u toho scházela trampská písnička. Naštěstí se tak nestalo a mohli jsme si i zasoutěžit... snad jen škoda, že jsou ty hrátky pokaždý

stejný. Šutrákem už nevrhám, jsa chabrus na cembr, a nic jsem netrefil ani ze vzduchovky, kde jsem se aspoň mohl vymluvit na to, že mi nebývale silnej vítr rozkejšal terče a munice mi pak litala až někam ke Zlatý kotvě. Ostatně voňavou, hustou a hlavně horkou kotlíkovou trampskou gulášovkou byli nakonec odměněný všichni... a čerstvě vyuzený ryby taky neměly chybu!

Po stovkách předcházejících ohňů vzplál i ten dnešní – funkcí jednoho z ohnivců jsem byl poctěn i já, byť jsem si při pohledu na sebe nemohl nepoložit otázku: „Proč právě já ve jménu krásy?“ Na skále nad námi, na pietním místě se štítky se jmény zemřelých osadníků zahořela ohnivá svíce a krajskej šerif Artur dohlídnul na to, aby minuta ticha byla tím, čím má bejt. Vatra pak

měla spoustu jídla k polykání a tak nikdo zimou netrpěl, i když už to v luftě zase začínalo bejt vostrý. Stromy sice skýtaly mírnou ochranu, na druhý straně pod nima zase tak bezpečno nebylo. A v noci s sebou vichr přinášel další poryvy ledovýho deště a se stany taky prováděl svoje. kamarádi toho asi moc nenaspali. Ani se tentokrát moc neradovali z toho, že ta noc byla prakticky nastavená ještě o další hodinu, posunutou na zimní čas. A v neděli? To už fakt šlo o kejhák! Tornádo, orkán, vichřice, hurikán, liják... kliku měl ten, kdo stačil zdrhnout na ranní vlak. Prej tenhle fukěř překonal i toho proslavenýho Kyrila před 10 rokama... a to je co říct.

Od další výpravy na Náhodu to ale nikoho neodradí. Mimochodem, zkuste se sem mrknout na Štědrej den přes den. Jižní stopa sem v tom čase mívá taky našlápnuo. Třeba se tu zase sejdem. A zatím ahoj!

Jožin

http://jozinsatan.rajce.idnes.cz/Podzimni_ohen_Jizni_stopa/

PANE...

*...at' jsi stéblo trávy nebo obyčejný list
prosím, dej at' aspoň trochu umím ve tvých vzkazech číst
prosím, dej at' řeči stromů aspoň trochu rozumím
at' vědí, že se učím a že nic neumím.*

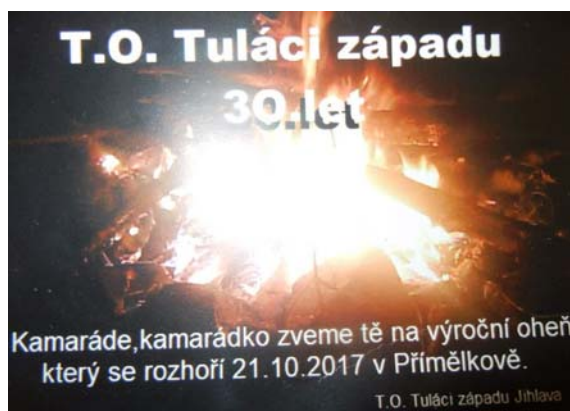
*Dej, at' zlomím svoji pýchu, dej mi hledat pokoru
když trápím se zbytečnostmi, at' pohlédnu nahoru
at' stačí mi dohlédnout na obzor, který jsi mi dal
at' se smírím se vším, co jsi mi kdy vzal.*

*A dej mi sílu snášet pokorně, co změnit nemám sil
odvahu, abych to, nač stačím na tomto světě pozměnil.
A taky prostý rozum, který vždycky správně rozezná
co se změnit nedá a co se změnit dá.*

Modlitba Františka z Asisi – přebásněno Janem Skácelem

TŘICÁTEJ TULÁKŮ ZÁPADU

Osec, Šťovík a Kryštof zakládající oheň.

Jejich
revírem
se stalo

Vo jihlavský osadě TULÁCI ZÁPADU nám trampský anály prozradí toliko to, že základní kámen byl tomuto uskupení položen ve třiaosmdesátém roce, ale teprvá o tři roky později (1987 – teda na chlup před 30 lety) uspořádali kamarádi Kikán, Iza,

trampstvem profláknutý, či snad lépe řečeno – „mnohejma akcema proslulý“ (třeba Zlatejma horečkama) údolí říčky Brtničky, kde si pak taky po mnohejch peripetiích postavili u Přímělkova boudu z železničních pražců – podle obklopujícího porostu pak v r. 1996 dostává jméno *Bezinka*. A PROTOŽE Brtnička, snad ní se tyčící ruinou hradu Rokštejn přitahuje odpradávná přitahuje trampstvo z Jihlavska, Třebíčska... a vůbec, stalo se tak logickou volbou pro místo k uspořádání 30. výročního potlachu. Účast okolo půlstovky kamarádů

by se snad mohla zdát malá, ale tranmpové se přece neřídí heslem „Za masovost, za rekordy!“ Kvantitu tu potírala kvalita. Hlavní je vždy kamarádský duch, chuť se dobře

pobavit, zablblnout si v různých soutěžích, zaspívat a zahrát a popř. i něčím dobrým zaplnit hladový tulácký žaludky. A když se k tomu povede i počasí, co chtít víc?

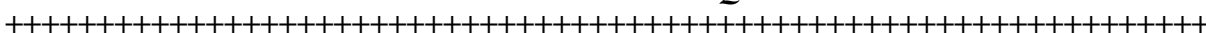
...A tu krásnou atmosféru pakm obětavě pro příští generace ovkykle se svým „aparátem s měchem“ zachytí ostřílenej kameraman Pavlušák

z Kondorů. I jemu teda taky patří to

uznalý Umíííí!

Qualetakva

VANDRÁK ČESKÝ – TRAMPUS BOHEMICUS

Již po třikráte jsme ctěnému p.t. čtenáři v Jižanovi předkládali možnosr seznámit se se zajímavým vývojovým druhem Trampus Bohemicus – Vandrák Český. Vysvětlili jsme si jeho třídění do různých druhů, poddruhů a rodů a rozšířili vaše vědomosti o skupinách Tramp Pohodář, Tramp Dálkoplaz, Tramp Srubovo – osadní, Tramp Pátrač i Tramp

Amík, pokračovali Trampem Klasikem severu a přes Trampa Ortodoxe jsme se propracovali až ke druhu Tramp – Oldtramp. I poslední vědecké bádání bude neméně zajímavé a jistě i poučné. Dovolíme si jen upozornit na to, že tyto texty jsou pouhou fikcí a teorií a jakákoliv podoba s realitou je čistě a pouze náhodná,....

TRAMP POETA – BÁSNÍK SAVANY

Tramp Poeta –Básník savany skrývá pod uhrovitým obličejem, mastnými vlasy a silnými brýlemi citlivou duši básníka. Do lesů vstupuje vždy již za svítání, v báglu má něco básní od Verlaina, Rimbauda či Wolкера a v kapse notýsek, do kterého pravidelně, intenzivně a pečlivě zaznamenává své pocity. Tramp Poeta – Básník savany se cítí být dosud neobjeveným Honoré de Balzacem a své neobjevení považuje za jednu z největších světových tragédií. Rád a často naslouchá vyprávění ostatních, aby pak ukojil svou grafomanskou deviaci a zpracoval vše viděné a slyšené do vhodných literárních útvarů, kterými následně jak alpská lavina zaplavuje intenzivně a neúnavně všechna možná i nemožná vydavatelství.

Tram Poeta – Básník savany je tichý, abstinující, bezpohlavní úchyl.

TRAMPKA KAMARÁDKA TICHÝ VÁNEK

Trampka Kamarádka Tichý Vánek se vyskytuje pouze v ženském provedení. Trampka Kamarádka Tichý Vánek miluje přírodu celým svým srdcem. Tiše kráčí lesy a lučinami a pečlivě sleduje, kam našlapuje, aby snad, nedej bože, nezašlápla nějakého broučka, žížalku, květinu či mravenečka. Hovoří tiše, téměř šeptem a co chvíli se zastaví a dojme - tu krásnou pavučinkou, tu rozkošným motýlkem, tu okouzující pampeliškou. Zásadně nejí zvířátka a živí se především bobulema, prosem a naklíčenou pšenicí, takže se její tělo postupně mění na slepici – hlavně mozek. Trampka Kamarádka Tichý Vánek ráda sedává na vyvýšených místech, kde s vlhkým okem (a mnohdy i klínem) sleduje východy či západy slunce a při těchto intenzivních zážitcích často dosahuje i nekoitálního orgasmu.

Svým vrstevníkům se Trampka Kamarádka Tichý Vánek většinou vyhýbá, protože touží pouze a jedině po splynutí duší, což je jí houby platný – kluci chtějí hlavně šukat. Zklamána a zhrzena nepochopením vrstevníků se časem vrhá do náručí starších impotentních trampů, nejlépe typu Tramp Poeta – Básník savany a zahrnuje je bezbřehou něhou a láskou. Trampka Kamarádka Tichý Vánek bývá zhusta ekologickou aktivistkou, pečovatelkou v demotárně či kurátorkou u hnědočechů. Trampka Kamarádka Tichý Vánek touží po hromadě dětí, ale pořídila by si je jedině buněčným dělením, protože zavrhuje vše mimo přesoděvní peting – sex je přece tak hnusný, přízemní a nekamarádský! Trampka Kamarádka Tichý Vánek je většinou vychrtlá, škaredá a nemá kozy.

TRAMPKA BABIČKA MARY

Trampka Babička Mary je známá zejména znalcům klasiky. Myslíme, že je zbytečné tento druh trampa podrobně popisovat, stačí si připomenout, co o Trampce Babičce Mary napsal pan Werich, který má na tento druh licenci:

Mary, babička Mary, dva kolt'áky za pasem, nad hlavou točí lasem. Stoletá Mary, babička Mary, ta zkrotí křepce hřebce at' chce či nechce. Žádné zuby, z jelenice sukně, ale zato tvrdé bicepsy, Mary má vždy slivovici v putně, Toma Mixe strčí do kapsy....

Zájemci o podrobnější studium tohoto zajímavého druhu najdou dostatek studijních materiálů např. zde: <https://www.youtube.com/watch?v=1JXIXMdyqmw>

Babička Mary je zlým snem ministrů financí všech vlád, protože svou dlouholetostí radostně a vytrvale ruinyje důchodový systém.

TRAMP GORO – HI TECH

Tramp Goro – Hi Tech není pojmenován podle toho bílého psa, ale podle goratexu. Na tramp vyráží zásadně oddělen do kvalitního goratexového oblečení, pod které navléká několik vrstev funkčního prádla z Moirahadry. Vědom si zastaralosti vaření na otevřeném ohni, orientace podle kompasu a papírových map, má vždy plynový vařič s piezoelektrickým zapalováním a outdoorový mobilní telefon s 4G, wifi a GPS. Tramp Goro – Hi Tech uléhá zásadně na kvalitní karimatce do spacáku z dutých vláken. Na cestu je vybaven termoskou na čaj, vhodně sestavenými potravinovými balíčky a zásobou zdigitalizovaných trampských písní v mp-manovi či tabletu. Nedílnou součástí jeho výstroje je i trieder, filtr na vodu, rolničky proti medvědům a víceúčelový nástroj kombinující v sobě nůž, pilu, sekeru, šroubovák, pilník, svěrák, flešku a autogen. Souprava lepení a šití na opravy výstroje je samozřejmostí. Tramp Goro – Hi Tech je přátelský, komunikativní a rád každého zájemce proškolí o nových technologiích.

KVAZITRAMP PÍČUS SOMRÁCKÝ

Píčus Somrácký je kvazitramp, uváděná zde pouze pro úplnost. Má IQ tykve a ekonomicky se řadí mezi totální socky. Poznávacím znamením Kvazitrampa Píčuse Somráckého bývá extrémně malý příúpadně žádný bágl a kručení v bříše. Kvazitramp Píčus Somrácký s sebou nenosí skoro nic. Proč taky, když si všechno co potřebuje může od někoho jiného půjčit či vysomrovat? Není neobvyklé, že první den vleze do hospody kde propije všechnu hotovost co má a pokud už nezatne sekeru následně se přísaje na nějakou početnější skupinu trampů, na které může následující dny parazitovat

Kvazitramp Píčus Somrácký se většinou snaží maskovat za Ortodoxe a má plnou tlamu kamarádství a vůně jehličí. Též dokáže sugestivně a barvitě líčit „své“ trampské zážitky, které od někoho slyšel – sám se pochopitelně nikdy na nic nezmohl. Rád si půjčuje a nikdy nevrací. Do míst, kde se toto individuum vyskytuje, je vhodné vyrazet s pepřovým sprejem, taserem a kulovnicí.

T.O. Minnesota

PRAŽCE NA OSLAVCE

Po několika měsících se mi podařilo vyrazit do lesů a to na oheň Pražců. Už se stalo zvykem, že na ohně chodím vandroem. Tentokrát jsem vystoupil v Náměšti a právě se stmívá. Jdu známou stezkou přes Vícenickou hráz a Zňátky do Sedlece... hospodu

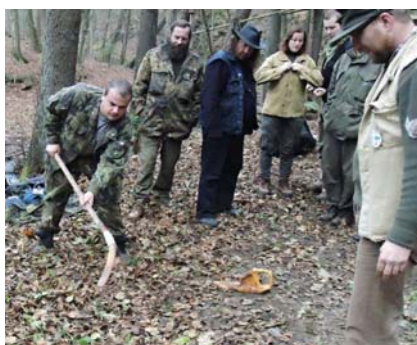
vynechávám, chci si užít klidného večera při úplňku, který mi svítí na cestu. Ani nepotřebuji baterku a asi po dvou hodinách se spouštím k „Jimárně.“ Opravil jsem pilu, nařezal nějaké dřevo, zapálil oheň. Měsíc svítí kolmo na řeku, mezi bezlistými stromy vlnky na hladině třpytivě poskakují. Vzduch je příjemně chladný a ani

větvička se nehne. K chlebu s kachním sádlem a cibulím si dělám čaj, hmmm - dobrá volba. Daří se i roztopit kamínka v boudě a tak můžu ulehnout do tepla....

Budím se kolem sedmé, ale proč si ještě nepoležet. Pak přece jen vyskočím ze spacáku a do toho chladna rozfoukávám ještě žhavé uhlíky v ohništi. Přihodím pár klacků, ranní kafe musí být a po úklidu zavřu boudu a vyrážím. Nechce se mi škrábat do svahu a tak a tak se vydávám úbočím po Pašerácké stezce i když někde přelézám padlé stromy. Za chvíli jsem na Kančárně, kde z popela v ohništi ještě sálá teplo. Kamarádi z Usady museli odejít před chvílí. Překračuji lávku, smekám u památníků zemřelých kamarádů a pokračuji po

proudu Dlouhé Oslavy, kde mi občas mezi kameny po mokřém listí ujede noha. Maximální opatrnost je na místě. Pozdravím pár chatařů, projdu Skřípínou a za silnicí už jsem v údolí Luhu. No Tě bůh! Dolní tok je v délce několika set metrů zavalen čerstvými polomy!

Střídavě pak přelézám i podlézám a až teprve v horní části je pohodová stezka.

Vycházím v Kurosepech, moc se nezdržuji a stoupám k hájovně, od které už je to dolů do údolí jen

z kopce, byť cestou necestou. Odhadem se spouštím kolmo dolů a vyjde mi to přesně na flek Pražců... a už vidím Blacka jak natahuje plachtu. Kamarádů tu zatím moc není, ale je akorát čas na oběd. Maďarský guláš, byť z konzervy, ale řádně dochucený, nakonec nebyl tak špatný. Pak začínají soutěže. Provizorně svázaná hokejka toho moc nevydrží a ve střelbě na branku si nakonec musíme vypomoci jinak – jde to i

sekerou. Pak házíme pohledy – ale nejen na sebe, ale hlavně na cíl v podobě kartonové krabice. V cvrnkání pětikoruny do víčka se mi poměrně daří a obsazují druhé místo. V tuhle roční dobu je tu ale brzy podvečer a s ním také to hlavní proč jsme přijeli – zapálení slavnostního výročního ohně, tentokrát už devatenáctého. Po zpěvu Vlajky je

vzpomínková chvíle na kamarády, kteří už nemohou být s námi a zapálení svíček u plakety zdejšího osadníka, který už to má

bohužel také za sebou. Potom se rozjíždí potlach plný skvělé muziky. K pití je tu „okořeněná“ kofola a najdou se i jiné domácí speciality, např. tekutý štrůdl. Je vlháká noc, měsíc se skrývá za korunami smrků a největším bavičem je dvouletý Žanek Pepína a Hadříčky. Uléhám hodinu po půlnoci. I když jsem vzal s mírnými obavami podzimní spacák, bylo mi teplo. Ráno se ovšem

probouzím za bolestných výkřiků Mr.Kwaie, kterého vzaly křeče do nohou... a bere ho to poměrně dlouho. Balím a v táborovém kruhu

ještě posedávají kamarádi, kteří ještě neodešli. Uvařím guláškovku, vypiju čaj a s Vebem se domlouvám na cestě do Kralic. Šlapeme pak kolem vody, u Komanče se pozdravíme s kamarády a jdeme dál ke Zlatému údolí. Místní zde zpracovávají padlý strom a tak hodíme řeč. Veb mě pak vede zkratkou na nádraží, kde už sedí Pavka... jede nám to za půl hodiny. V Rapoticích ještě přisednou kamarádi z Mňouků (mají něco páleného) a tak vesele

dojíždíme do Brna. Plno krásných zážitků a Ahoj někde na cestě!

Text a foto – Suof

BRNĚNSKÉ VOLÁNÍ VĚTRU

V brněnském Semilassu, středobodu to kulturního života na severu Brna, se uskutečnil již 8. ročník tohoto tradičního setkávání trampských kapel, tentokrát s legendární zpěvačkou Jitkou Vrbovou a neméně slavnou kapelou Rangers. Leč nechyběly ani legendy brněnského trampského zpívání – Karabina, Rowers a T.E. Band. Součástí večera se stalo i udílení dalších Trampských Oscarů.

Toho nejvyššího obdržel Pavel Číča Jelínek a rovněž jeho Karabina a stříbrný totémeček si odvezl i T.E. Band. A tuto trampskou cenu si zasloužil i Petr Pedro Šnévajs – a propó: existuje několik notesů s verši z jeho vandrů a kdyby se chtěl někdo ujmout jejich vydání, byla by to špica. Pokud by s tím chtěl někdo pomoci, obraťte se na naše stránky a my zprostředkujeme kontakt. Některé z textů byly zatím i zhudebněny a jedna z těchto písní bude hrána v březnu při vysílání Tonyho Ozvěň Ohňů na Country rádiu, věnovanému 100. výročí trampingu u nás. Stejný interpret – tedy kamarád Zlot'a z T.K. Duha – ji představí i na Memoriálu Jendy Korďy, pořádaném 16.3. 2018 Tramp clubem na Barče.

Jinak Zlot'a o cenách takto udělovaných sám říká: „*Někdy mi někdo vyčítá, že prý jsem ještě mladý na to, abych o udílení Trampských Oscarů rozhodoval. Jen tak mimochodem – ven jezdím od 12 let, v následujících 40 letech jsem svou prací věnoval přírodě na 5 000 stromků (což sem ale neopatří), ale ... ale hlavně, o udílení cen nerozhoduji troufale sám. Je to čistě demokratický proces, v němž jsou všechny nominace dány jen a pouze vašimi návrhy. Já ceny pouze vašim jménem rád (a podotýkám, že zadarmo, což se týká třeba i nákladů na jejich výrobu) předávám a garantuji, že je skutečně dostávají jen ti, kteří si je zaslouží a pro tramping během svého života hodně udělali. A je mi jedno, jestli je to „zaslouženo“ odježděnými lety, skládáním a šířením trampských písniček nebo čímkoliv jiným, co VY hodláte vyzdvihnout. Vždycky je to jen placka s totýmkelem, kterou už si bohužel někteří mezi námi stačí závidět...“*

Na závěr snad jen dodáme, že o Trampských Oscarech už Jižan psal a prozradíme i to, že Zlot'a se svými kamarády jsou jedněmi z kandidátů na uspořádání 26. čs. potlachu. Nepředbíhejme ale událostem a nechme se překvapit....

https://www.facebook.com/pg/trampskyoskar/posts/?ref=page_internal

KAMARÁDKY A KAMARÁDI.

Obrací se na vás trampská parta kamarádů pod názvem Expozice trampingu, která již od r. 2015 prezentuje tramping na vlastních výstavách, počínaje Veletrhem cestovního ruchu Regiontour v Brně a především na trampských akcích. Naším cílem je informovat kamarády – trampy, ale i širší veřejnost o tom, že tramping stále existuje, že trampí stále žijí a to i přes současnou podstatně změněnou situaci v naší společnosti, což všichni známe a kterou nelze už nijak srovnávat s minulostí.

(Po čtyři roky předtím jsme pomáhali s organizací výstavy trampského muzea z Horního Jelení na Regionturu, která byla vždy v polovině ledna).

Jde nám nyní o tramskou současnost! Letos jsme pozvali na Regiontour tramské řezbáře. Příště třeba pozveme tramské osady nebo kapely z různých tramských oblastí. Chceme tuto výhodnou možnost využívat i nadále, protože účast návštěvníků na této akci je až kolem 32 tisíc (ne na naší výstavě).

PROTO CHCEME ROZŠÍŘIT NAŠE VÝSTAVNÍ PANELE O DALŠÍ, KTERÉ BY ODRAŽELY TRAMSKÉ HNUTÍ V JEDNOTLIVÝCH OBLASTECH A REGIONECH V ČECHÁCH, NA MORAVĚ A VE SLEZSKU (I NA SLOVENSKU?)

Proč se na vás obracíme? Chceme od vás informace o současných aktuálních tramských aktivitách nejen ve vaší osadě, ale i dalších T.O. (skupině, kapele, kterou znáte...) k získání co nejvíce zajímavostí z tramského života (festiválky, kapely, akce dospělých pro děti, sport, potluchy, vandry, sleziny, zápisy z kronik, výstavy apod, o tramských malířích, řezbářích, spisovatelích prózy i poezie asj.)

Předejte prosím tuto naši prosbu dalším osobám a tramským osadám k získání co nejvíce podkladů z vašeho kraje, případně nám pošlete na ně kontakty. **NEJLÉPE NA EMAIL expozictrampingu@seznam.cz**. Pokud to bude možné, tak bychom přivítali abychom vaše odpovědi dostali co nejdříve a mohli zpracovat panel vaší oblasti ještě do konce tohoto roku – výstava Regiontour 2018 bude ve dnech 18. – 21. ledna. Na této i dalších výstavách v příštím roce chceme ukázat, že tramping žije nejen těch 100 let, ale bude žít dál.

Předem všem kamarádům a kamarádkám za ochotnou spolupráci děkujeme a přejeme krásné zážitky při tramských akcích.

Za Expozici trampingu T.S. Brno Jara „Palec“ Klíma

Vraťa „Cvoček“ Jonáš +420 725 533 194

p.s. dokumentaci některých našich akcí můžete najít na:

www.jarapalec.rajce.idnes.cz

KAMARÁDI A KAMARÁDKY

... v naší expozici tramského nádobí v Tramském mobilním muzeu mimo jiné evidujeme sadu kávomlýnků s nápisem Tramp a to č.1 a č.3. Bohužel nám k úplnosti celé série chybí ten s č. II, který byl vyráběn v 60. letech minulého století

... tak se na vás dovolujeme obracet s prosbou zda by jste se nemohli podívat doma mezi vaše nádobí, případně soustředit vaši pozornost na

burzách nebo v komisních zbožích, v obchodech se starožitnostmi, případně i na internetu, zda by se nám společnými silami nepodařilo tento kávomlýnek Tramp II sehnat a tím tak zkompletovat naši sbírku. Na obrázku je to ten uprostřed.

Kamarádi a kamarádky, samozřejmě, kdo by jste chtěl rozšířit sbírkový fond Trampského mobilního muzea a máte možnost, včetně případných sponzorských částek na sbírky a provoz byli bychom vám vděční. Předem vám děkujeme za váš čas a pomoc.

Za tým TRAMUZu Fred jirka.fred@gmail.com www.tramuz.webnode.cz

POSLEDNÍ AHOJ!

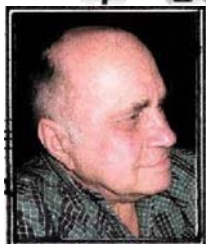

5.11. 2017 se v ranních hodinách vydal na svůj poslední vandr bez návratu dlouholetý kamarád a člen T.O. Úplňku Písek

PAVEL HEJNA CVRČEK – DĚDEK

z Milevska

Budiž mu jeho nejdelší stezka lehkou

Dne 7.11. nás bohužel opustil i **JOSEF PEŠEK – JIPP**, dlouholetý a zakládající člen jihlavské T.O. Dawson. Odešel za spoluosadníky Pišvejcem, Svatým a Říšou.

Kdož jste ho znali věnujte mu u vašich ohňů vzpomínku

TRAMPSKÉ DUBLOVICE

 Kamarádko, kamaráde,
T.S.Salaš Tě zve
na **Trempské DUBLOVICE**
do **Hostince Na Nový**
Kulich 733 119 381
Rejpal 724 177 847
27.-29.10.
2017

 Spaní
na sále zajištěno
✓ ✓ ✓ ✓ ✓
Hudební nástroje
a dobrou náladu
s sebou

FOTO REJPAL

PÍSMENKA V RYTMU TEMPO DI VLAK

Zhruba dvě a půl desítky tramských psavců se tentokrát sešlo na pravidelné trapsavecké slezině o druhém listopadovém víkendu v Těnovicích za Nepomukem. Svě zastoupení zde měli i Jihočeši. Zatímco páteční večer byl věnován vysloveně hudbě, sobotní program byl zaměřen převážně na aktuální literární počiny. Tématem pro účastníky (i pro ty, kteří se zapojili

pouze literární prací a ze závažných důvodů nikoliv osobní účastí) byl letos námět železniční – ovšem se zákazem použít vysloveně slovo vlak a jeho odvozeniny. Autoři se zhostili námětu vesměs v komickém pojetí, a tak o veselí při čtení prací rozhodně nebyla nouze... Jako obvykle skončil večer nad ránem s kytarami a haldou známých i polozapomínaných písniček, ale také s nevšedními diskusemi, na které se osobně vždycky těším. Tohle setkání mi bude do budoucna připomínat sborníček zmíněných tematických prací, který obětavě připravuje pro všechny účastníky Hafran, hlavní pořadatel akce.

Hanka

Po kolejích táhnou bosí a na špagátu nosí celej svůj dům - děku a rum."

Kamaráti, kamarátky s hlbokým zármutkom oznamujeme, že vo štvrtok 16. novembra 2017 nás opustil český folkový písničkář a tramský bard, autor neoficiální tramské hymny Rosa na kolejích.

Stanislav „Wabi Daněk“ Jan
*30.1.1947 – †16.11.2017

*Posledné AHOJ do Tramského neba posielajú kamaráti zo Slovenska
Prosím venujte mu tichú spomienku.
Česť jeho pamiatke.*

ŽIVOT NEMÁ BRZDU ZÁCHRANNOU

Ten listopadovej čtvrtek 16.11. 2017 senezdál bejt ničím vyjímečnej. Venku vlhko a sychravo a vítr ladil listopadový písne, přesně takový, který se marně snažíme naučit. A pak, jako blesk z čistýho nebe ta zpráva, kterou neznat bylo líp – po dlouhý nemoci prohrál svůj boj se Zubatou s kosou Wabi Daněk. Již před lety prodělal infarkt a mrtvici, přidaly se problémy s játrama a folkovej bard se ze svejch zdravotních

problémů už nevzpamatoval. 30. ledna by mu bylo jednadsmdesát let – je to hodně nebo málo? Jak pro koho, ale po autorovi a interpretovi jedny z neznámějších tramských písniček, která dokonce aspirovala na neoficiální hymnu tohoto hnutí – Rosy na kolejích – tady zbylo hodně velký prázdný místo. Jeho sametovej baryton a písničky o životě, dnes už patřící do zlatého písničkářského fondu, budou scházet hned několika generacím. Wabi prostě byl a zůstane pojmem, kterej určitě řekne něco i tomu, kdo nejní zrovna vyznavačem folku a tramskejšch písniček. Ale kdyby přeci jen...

Jedna z tramskejšch ikon STANISLAV JAN DANĚK – WABI (mimochodem, tu přezdívku získal v mladejšch letech, kdy mu učarovala tvorba Wabiho Ryvolý a jehož písničky hrál pořád dokola... a taky jí pak spolu řádne zapili) byl rodákem z tehdejšiho Gottwaldova, dnes Zlína a patřil, stejně jako jeho výše uvedenejš jmenovec do nový vlny tramský písň. Se sokolovskou kapelou Plížáci vyhráli v 71. roce interpretační Portu a to se snad dá brát jako start k jeho pozdějš hvězdný kariéře. Další úspěch se dostavil ve čtyřiasedmdesátým, kdy si (tentokrát už s kapelou Rosa) dovezli Portu ze Svitav. Sbítku rozšířily ještě tři Porty autorský a v r. 1979 k nim ještě přidal zlatou autorskou, za zásluhy o tramskou písň. Na rozdíl od jinejš se mu podařilo nikdy nehrát v Festivalu politický písň... snad to bylo tím vandrácckým repertoárem. Napsal na půldruhý stovky písniček

(podle jinejš skoro 200), z nichž mnohý přímo zlidověly. Asi nebude od věci si připomenout takový fláky jako Mávej, Písň, co mě učil listopad, Hudsonský šífy, Ročník 47. Nevadí... to by byl seznam až na konec stránky. Snad nejslavnějš album, alespoň z mýho pohledu, bylo hned to první: Rosa na kolejích, kterýho se prodalo na čtvrt miliónů výlisků a zároveň naznačilo, jakým směrem se asi bude Wabiho tvorba dál ubírat.

Do r. 1983 pracoval jako řidič sanitky a pak to risknul a šel na volnou nohu. A co se nestalo, respektive stalo? Po nějaký době skládání do šuplíků a hraní na tramskejšch akcích, se dostavil slavnej návrat. Kromě sólovejš vystoupení začal koncertovat s Milošem Dvořáčkem a podařilo se mu i několik zajímavějš projektů. Za všechny bych jmenoval třeba Příběhy písni a Ďáblovo stádo – málokomu se podařilo to, aby jeho tvůrčí stopa zvítězila nad módou a časem, Wabimu, tomu architektovi půvabnějš evergreenů jo. Snad to bylo i tím, že zpíval nejen texty, ale hlavně myšlenky a pocity. Kromě svý kytary si nikdy na nic nehrál a sám dokázal rozezpívat i tak velký amfiteátry jako je plzeňskej Lochotín (viz písnička Hejkal). Velkej úspěch slavil i v r. 2012, kdy vystupoval jako předskokan při pražským koncertu Chrissie Kristoferssona.

Bohužel, zdraví má člověk jen jedno. Na tom jeho se podepsala i špatná životospráva a pracovní vytížení. Ke konci už byl bohužel nucen kvůli svému zdravotnímu stavu řádo koncertů odřít – to týkalo i toho, kdy měl hostovat v Budvajsu u Nezmarů. Wabi byl podzimní člověk, miloval indiánský léto a nebejt to rouhání, řekl bych, že si ke svému

odchodu vybral schválně ten podzimní, listopadovej čas. No, teď už ho uvidíme až haktl jednou nastoupíme stejnou pouť.

Ve čtvrtek večer musel bejt v tramským nebi ohromnej potlach, když Wabi začal u věčného táboráku ladit kytaru s těmi, kdož ho předešli. On sám nám tu bude moc chybět, ale jeho písničky budou u našich ohňů žít dál. A že na něj trampové nezapomenou, to se ukázalo hned po několika hodinách od chvíle, kdy jsme se oficiálně dozvěděli o jeho skonu. Nevím, čí to byl nápad, ale díky za něj. Celou republikou, předávaná od kamaráda ke kamarádovi, letěla SMS se zprávou, aby ti, kdož chtějí uctít jeho památku, společně ve 21.00 hod toho dne povstali se štamprdlí v ruce a symbolicky mu společně připili na tu dlouhou cestu. Wabimu, ač už delší čas abstinentovi, by se to určitě líbilo. A kdo ví, třeba to i viděl?

No a nám nezbejvá, než říct si to svý „Nevadí, zase bude lí.“ A tobě Wabi vzkazujeme
AHOJ... A PÁRU TAM HOĎ!

Jožin

<https://www.youtube.com/watch?v=Epkxt9kmTjE>

TAK ZASE U VÁŇŮ

...a jak říkal Rost'a, prej jedenapadesátej Trampskej večer. Nevím jestli do toho počítali předchozí Kajmanovo pořady, jináč by se mi to (vzhledem k tomu, že se u těch Váňů scházíme cca od r. 2000) zdálo málo. Ale nešť...

O hezký zpestření všedního popracovního dne se jako obvykle postaralo rodinný duo Blanice, a

jak to v posledních časech chodí i tentokrát posílený o baskytaru Rosti juniora, kouzelný banjo Milana Husárika – Kocoura a sólovou kytaru Jirky Bohma – Chruchni. A to ještě zdaleka nebylo všechno. Na pódium se s nimi nahrnul i obecenstvu ještě neznámej (?) mladej kluk – Petr Novák. Lidičky, co ten vám ale prováděl s mandolínou....a ty taneční kreace u toho...Tohle fantastický muzikantský složení, jak jsme u Blanice zvyklí, uvedlo a předvedlo starý trampský hitovky jaký už se málo hrajou. Škoda.

A i druhá část večera stála za to. Hostovali zde kamarádi z pražské KOZ, Vrabčáci Jirky Hanzala, jinak chcete-li vesměs osadníci T.O. Poslední příležitost. I tady jsme viděli jisté změny šité na poslední chvíli sice horkou jehlou, ale nebylo to poznat. Za basáka obětavě zaskočil Lád'a Bicek a

třešničkou na dortu pak byla Vlad'ka Chaloupková – Bouře. Někdo ji možná už viděl hrát s Ivetou Tornádem (obou ty přezdívky sednou) na nedávném výročí KSŘ, kde zaskakovala za nemocnou Marcelínu. I tady zvládla kde co: flétny, kytaru, fukací harmoniky i zpěv, byť trochu podbarvený blízcím se moribundusem. Asi nebudu od pravdy když řeknu, že

tihle pražáci jsou rok od roku lepší a vyhranější. Svědčí o tom i ten fakt, že si je na koncertování na Barču, v rámci oslav své 80, pozval Franta Hacker...a to je velká čest. Na našem večeru na nás vypálili nejen osvědčené Ryvolovky, ale i písničky, který jinak u nás na jihu moc nezní, včetně třeba Vlastíkovy tvorby.

A škoda je těch několika prádnejch míst v hledišti, to nebejvá zvykem. Tak se kamarádi příště polepšete...

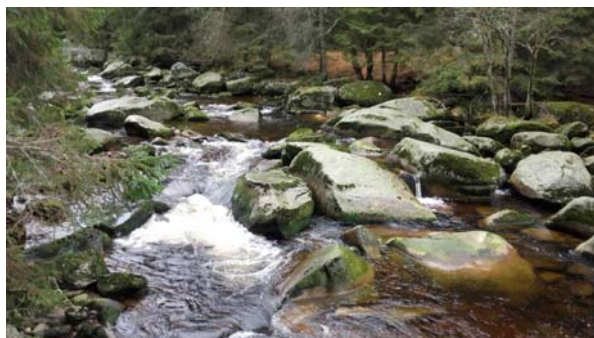
Jožin

A JESTLIPAK VÍTE, ŽE....

... se chystá pokračování dokumentu Zvláštní znamení touha? Mělo by se jmenovat **LETOKRUHY NA KANADSKÉJCH SOSNÁCH** a pokud vše dobře dopadne, ČT by ho měla uvést zhruba za rok. Nechme se tedy překvapit co si zase scénáristi vymyslí o trampingu v zahraničí. Jestlipak se kromě té Kanady a USA dostane i na Austrálii atd?

KAMARÁDI POSLALI I NĚKOLIK POZDRAVŮ Z TOULEK PODZIMNÍ ŠUMAVOU

Lomák T.O.Z.L.

MALÉ OHLÉDNUTÍ ZA VELKÝM PÍSNIČKÁŘEM

Ve čtvrtek 16. listopadu, v roce svých sedmdesátých narozenin, skončil svou pestrou životní pout' Stanislav Wabi Daněk, písničkář, kytarista a nespoutaný živel. Tečku za jeho životem udělala zničující nemoc, se kterou čtyři roky statečně bojoval. Zůstala však za ním nezapomenutelná a nepřehlédnutelná hudební stopa, která ho bude vždycky připomínat.

Měla jsem to štěstí, že jsem Wabiho poznala ještě jako dychtivého modrookého kudrnatého trampíka ze Zlína (tenkrát ještě Gottwaldova) na jednom z vandrů po moravském jihu, a ani zdaleka jsem netušila, že z něj jednou bude české písničkářské eso. Byli jsme stejný ročník. Tehdy se Wabi učil zámečnickem a pilně cvičil na kytaru, já navštěvovala gymnázium. Po čase, kdy Wabiho zavál život do Chodova u Karlových Varů a mne současně do Plzně, zaznamenala jsem jeho působení, a to velice úspěšné působení, v sokolovské skupině Plížáci. A tak mne ani příliš nepřekvapilo, že tato skupina zabodovala jak v západočeském kole Porty, tak potom i v celostátní portovní soutěži v Karviné. Nesporně i díky podmanivému sametovému Wabiho barytonu. To se psal rok 1971. Ale na Portě jsme se pak setkávali častěji a Wabiho úspěšné skóre na tomto poli se neustále vylepšovalo a on sám se zcela zákonitě začlenil do kategorie moderní trampské písničky, po boku Kapitána Kida, Wabiho (jehož tvorbu obdivoval a po němž přejal i svou přezdívku) a Mikiho Rvovolových a dalších. V průběhu let se stal držitelem několika portovních ocenění – ať už v interpretační části jako člen vítězných skupin (Plížáci, Rosa – s ním hrál po návratu zpět do Zlína), či v oblasti autorské tvorby. V této kategorii byl oceněn dokonce několikrát, s písničkami, které se úsošně rozběhly nejen do trampského světa – Rosa na kolejích, Ročník 47, Fotky, Nevadí... Ráda bych ale v této souvislosti dodala, že Rosa na kolejích (poprvé natočená v r. 1975 na společné desce s Hoboes, kapitánem Kidem, Pacifikem a řadou dalších, v autorském albu pak vydaném v r. 1984), ačkoliv je mezi trampy velice oblíbená a často hraná, se trampskou hymnou nikdy nestala. Sice se o tento krok určitá skupina trampských nadšenců svým způsobem popkousela, ale nestalo se tak – trampskou hymnou zůstala a zůstává tradiční Vlajka. Nicméně pravdou je, že album s Rosou na kolejích získalo (s následnou reedicí) zlatou desku za čtvrt miliónu prodaných výlisků a v hraničním roce 2000 se dokonce tato písnička stala hitem století. Kromě toho byla Wabimu udělená také zlatá Porta a Porta za celkový přínos trampskému a folkovému písničkovému žánru. On sám si pak užíval příležitosti, kdy vystupoval na jedno pódiu s takovými velikány jako třeba Kris Kristofferson nebo Tom Petty.

Jihočeši se pak živě s Wabiho písničkami setkávali na českobudějovických festivalových přehlídkách s jednoduchým názvem Písničkáři a někteří, včetně mne, si s ním mohli zalomit palec a popovídat i na Stropnici, kam jezdíval na Žalmanova pozvání.

Ale i Wabimu začal být časem trampský písničkovský chodníček poněkud těsný, a tak se zhruba v 80. letech pomalu přesouval na kolej písničkářskou, folkařskou, která mu poskytovala větší tematický rozmach. Vedle trampských a přírodních textových námětů hledal i témata z běžného života se širší obsahovou výpovědí. Pravděpodobně to souviselo i s jeho rozhodnutím v roce 1983 přejít na „volnou nohu“ a s nutností rozšíření možností pro pódiová vystoupení. Takže dva roky na to zaměnil rodný Zlín za Prahu. Několik roků jej na kytaru doprovázel Oldřich Bartas, chvíli také Honza Nedvěd, ale nejdelší etapu, od 90. let vlastně až do konce, s ním sdílel skromný Miloš Dvořáček.

Wabi se ale posouval i na lince hudebního žánru. Zmiňovali jsme tramskou písničku a klasický písničkářský folk, občas si ho přivlastňovala rovněž kategorie country, on sám pak vkládal do svých pozdějších písní také prvky bluesové, swingové, či styl, který byl asi nejbliž rocku. Vyjmenovat jeho diskografii by bylo příliš obsažné, ale připomenu například jeho Valašský drtivý styl, Můj ročník 47, Pětatřicet let na cestě, Vadí nevadí či dvě alba nahraná s Ďáblovým stádem atd. Nesporný zájem vzbudilo i album Nech svět, ať se točí dál, kde Wabi svým jedinečným podáním prezentuje tvorbu neprávem opomíjeného barda Miroslava Jaroše, řečeného Skunk, jehož písničky Jižní eskadrona, Javorový list, Rychlejší koně a halxda dalších mezi posluchači doslova zlidověly.

Wabiho příjemný vemlouvavý hlas zaujal také scénáristu Fedora Ňufa Skotala dokonce i mimo ranvej hudební, takže Wabi namluvil slovní doprovod televizního třináctidílného dokumentárního seriálu o trampingu – Zvláštní znamení touha. Ňuf s ním počítal i v dalším filmovém pokračování o trampech v emigraci – Letokruhy na kanadských sosnách, ale k tomu už bohužel nedošlo. A k mé lítosti se neuskutečnil ani domluvený rozhovor během plánovaného letošního koncertování v Českých Budějovicích, které musel, stejně jako řadu dalších ze zdravotních důvodů už odřici.

Wabi byl bojovník – dokázal se porvat s tak závažnými problémy jako byla mrtvice, infarkt, nemocná játra, zvítězil i nad d'áblem alkoholem, bohužel poslední bitvu prohrál. A je to velká škoda, protože toho měl ještě tolik co říci...

S Wabim jsem napsala několik článků a rozhovorů, ponejvíce z portovního prostředí, párkrát jsme si také báječně popovídali třeba o jeho kariéře řidiče sanitky, pěkně se s ním rozmlouvalo. Ale vlastně, když to vezmu do hloubky, jsem ho pořádně neznala. Víím, že po něm zůstaly čtyři děti – dvě děvčata z prvního manželství a dva kluci z manželství druhého, ale nevím, zda některé z nich se vydalo ve Wabiho písničkářských stopách. Doufejme, že ano... I když, druhý Wabi se hned tak asi nenarodí.

Hanka Hosnedlová

STALO SE NA OSADÁCH...

... i jinde

4.10. ...zemřel karikaturista, kreslíř, ilustrátor a scénárista Vladimír Jiránek, jehož humor nám dokázal naladit úsměvnou tvář i v pro nás třeba krizových dnech

5.10. ... jinou tvář humoru – to tu hudební i veršotepeckou – předvedl svým vystoupením na Malé scéně Pepa Fousek

6.10. ... a když už jsme u toho koncertování, tak i něco z trochu jiného soudku. Lyričnost svých textů i melodii v pořadu Čas holin svrchovanou měrou nalévali v DK Metropol bratři Ebenové a jejich přátelé

7.10. ... tento víkend patřil na jihu Čech asi především vodákům, jimž končila hlavní sezóna – a to hned natřikrát: v pořadí už po osmatřicátý se plavbou ze Suchdola do Majdaleny zamykala Lužnice, kdo má rád vodu divočejší, tern si vychutnal sjezd Hamerského potoka od Ratmírovského rybníkado Jindřiše. Za pár let už tahle tradice

dosáhne 60. Když zvednutá stavidla vypustí do koryta vodní příval, jinak poklidné Jindřišské údolí změni svou tvář a nejen ty čtyři obtížné kamenité kaskády prověří vaši vodáckou zdatnost. A zamykala se i Kamenička, i když tam, podle stavu vody, které bylo spíš míň než víc, to bylo dost problematické

... jak už ukázala malá fotoreportáž, v Údolí zatracených nedaleko Nezabudic na Berounce, zahorel 51. výroční oheň Kamarádů staré řeky. Ani letos nescházelo to tradiční vodní nadělení zhůry – to už jináč nejde

... osadníci tábořské Svobodné stezky se sešli na pošumavském ranči svého (a zároveň krajského) šerifa Artura prodebatovat nějaké ty vnitrosadní záležitosti, pocourat podzimní přírodou i si užít hezkých večerů

... blížící se zima radí pořídít si něco teplého na sebe. A to je právě příležitost pro HBC a jejich tradiční Lov kožešin

http://berydana.rajce.idnes.cz/HBC_Lov_kozesin_7.-8.10.2017/

11.10. ... ve studiovém sálu budějického Českého rozhlasu koncertovala (pro těch pár desítek vyvolených co se tam vejdou) Věra Martinová se svou kapelou

... SOČB si uspořádali 75. slezinu s tramskými písničkami

13.10. ... těšili jsme se a byli zvědaví co bude obnášet živé vysílání Country radia z chaty T.O. Blanice na Křemžském potoce pod Kletí. Kromě stejnojmenného hudebního sdružení k ohni zasedli i Kostěj s Maruškou, Kocour apod. Na jejich muziku bohužel jaksi nedošlo a pořad se vinul v duchu reklam a pouštění písniček na přání. Nebo jste měli jiný pocit?

14.10. ... tradiční oheň dřevorubců T.O. Trappers je už taky hojně navštěvovanou akcí. Na Bonanze bylo hodně živo

<https://www.youtube.com/watch?v=Tw3PfMYu84g&feature=youtu.be>

... v Cítově, v restauraci U Ládi uspořádala T.O. Zaprášené kytary stejnojmenný hudební večer s těmito aktéry: Tygři, Jankova rokle, Beřko band, Randal band, Mošňáci, Rumtoráci, Chvatěburské brnkačky, Kralupští draci a Kmeti a ze sólových protagonistů jmenujme třeba Mariana Kořínka a Jirku Krejzu. Nescházeli ani Ringo, Pind'a a Bibi. Balů, Vojta Kid'ák Tomáško, Cop, duo Ewekava a další

... na campu Suté břehy se sešli kamarádi u 36. ohně T.O. Scarabeus

... další příležitostí pro vodáky, bez rozdílu věku a kategorií plavidla, byl už 15. ročník Vltavského maratonu – nonstop plavby z Vyššího Brodu do Českého Krumlova

<https://www.youtube.com/watch?v=Vv642ChPO0Y>

... milovníci military a vojenské historie si mohli v JČM vychutnat výstavu klubů i jednotlivců zabývajících se tímto zajímavým koníčkem

19.10. ...v kabaretu U Váňů se při recitálu Písně zmrzlého dřevorubce představil Honza Bican kapelu New rebels

21.10. ... hudebním svátkem byla sešlost kamarádů organizovaná SOČB u příležitosti dalšího podzimního Notobraní. Do boršovské odácké hospůdky Na poslední štaci přijely zahrát Paběrky s Marko Čermákem, vítanou návštěvou byl i Béd'a Šedifka a pochopitelně i hejno muzikantů z domácí Zlaté řeky

... v Dělnickém domě v Pozořicích proběhl hudební večer pod názvem Léto už má celtu sbalenou aneb Co se hraje u táboráku, jehož součástí byla i výstava brněnské Expozice trampingu. Na III. ročník sem přijeli zahrát C.M. Experiment, T.K. Na cestě, Cvikr bluegrass a T.K. Dvaapadesátka

18.10. ... na „Návštěvu“ k Nezmarům přijeli nma naši Malou scénu hostovat Stráníci

21.10. ...30. potlach uspořádali v Přímělkově na říčce Brtničce jihlavští Tuláci západu

<https://www.youtube.com/watch?v=LyYgFd2oH8k&t=27s>

23.10. ...v Pohořelicích v muzejním spolku Konírna skončila tramská výstava instalovaná tam na konci září. Obyčejná veřejnost tam měla možnost dozvědět se co to

vlastně je a jak dlouho už tramping existuje, o jeho zvyklostech, potlačích a dalších podrobnostech, které pro nás jsou samozřejmostí

28.10. ...Kulich s Rejpalem z T.S. Salaš byli iniciátory skvělého brnkacího večera v hostinci Na nový. Fotografie z Trampských Dublovic viz předchozí stránky

2.11. ... svérázná písničkářka a interpretka Radůza zavítala se svou doprovodnou kapelou i k nám do Budvar City

4.11. ... na Oslavce vzplál 19. výroční oheň T.O. Pražce

... v KD ve Zbraslavi u Brna se konalo Zbraslavské babí léto – setkání trampských kapel a kamarádů. Již zvadlo na tento 8. ročník slibovalo, že toto setkání bude mít kvalitní muzikanty se zajímavým repertoárem. To se potvrdilo hned v úvodu, když nastoupilo bratislavské Pekaríngó. Zlatý orel pak rozezpíval celý sál staršími trampárnami, skvěle zahranými zkušenými interprety. Falešná karta opět potvrdila, že patří mezi kapely, které ukazují cestu trampským skupinám. Skvěle se předvedla i trampská lergenda Béd'a Šedifka, který svoje písničky skládá převážně ve swingovém rytmu. Už je mu dvaosmdesát a jeho hraní a zpěv mu mohou závidět daleko mladší. Jako poslední se předvedl pořadající (spolu s T.O. 60. míle) Orion band se svými svižnými písničkami. I tady mohli v mezích návštěvníci shlédnout malou trampskou expozici od brněnských kamarádů (viz výzvy na předchozích stránkách). Večer pak pokračoval společným hraním kapel v předsálí a moc se vydařil

5.11. ...ráno se vydal na svůj poslední vandr dlouholetý

kamarád a člen T.O. Úplňku Písek Pavel Hejna *Cvrček – Dědek* z Milevska. Ať je jeho nejdelší stezka lehká

7.11. ...udeřila zubatá v Jihlavě a odvedla si kamaráda Josefa Peška Jippa z T.O. Dawson

8.11 ...v Bedně Na sadech se na 76. setkání s trampskou písničkou opět sešly SOČB

... další hudební setkání trampských kapel proběhlo v brněnském Semilassu. Na 8. ročníku Volání větru zahrály legendy brněnského trampského zpívání Karabina, Rowers a T.E. Band a zahrát a zazpívat si sem přijeli i legendární zpěvačka Jitka Vrbová a neméně slavní Rangers

14.11. ... vystupovalo U Váňů Swing trio Avalon

... a v narvaném sále DK Metropol Samsonovi Hop Tropáci

16.11. ... potěšil své příznivce Franta Nedvěd když jim přijel zahrát do budějického KD Vltava

.... ve večerních hodinách zastihla trampský národ smutná zpráva o odchodu na věčnost Wabiho Daňka

17.11. ... sobota, alespoň na jihu, byla ve znamení country bálů. Tradiční kloboukový bál pořádali v Jindřiši Kanadští vlci .- vyhrávali jim tam Country fotr. No a Mikiho Husmení to zase rozjeli při country posezení Na kovárně ve Čkyni

20.11. ... na setkání s Nezmary dorazili do krajského city Country Fellows

... kdo dával přednost trampské muzice udělal jen dobře když se tento večer vypravil k Váňům. Duo Blanice nejenže je zárukou kvalitně podaných písniček, ale navíc si sem přijeli zahrát i kamarádi z Práglu (Chodova) .- Vrabčáci

23.11. ...i tento den zněla malým sklepním kabaretem skvělá muzika. Do svého zaběhlého pořadu Písň zmrzlého dřevorubce si Honza Bican pozval Trativod

24.11 ... 9. setkání řezbářů a trampských kapel Dláta a kytary se jako vždy uskutečnilo v Pardubicích na zámku. Tentokrát jsme bohužel do uzávěrky žádné fotky nezískali

27.11. ... při tradičním Setkání osad na Barče vyhrávali Kamarádi Staré řeky a Eldorado

... a pár tipů

9.12. Vířského sumce už po 18 pořádá Falešná karta. Spolu s nimi zahrají Bodlo, Terrakota, Choroši a T.E. Band a

(písničkářka s úžasným hlasem), Beřko band, Pro radost...

11.12. ... uvítáme spolu s Nezmary brněnské Poutníky

16.12. .. pořádá v Bujanově trampské vánoce T.O. Jižné řeka

... trampíci z Protivína jako vždy v předvánoční čas vystoupají na Kamýk

...do hospody v Horních Heřmanicích zvou na čundr vánoce T.O. Sen, Ohio, Ostrov snů, Čejeni, Věrní, Osada drsnejch dědků.

Hrát si budete sami

22.12... k Zmrzlým dřevorubcům k Váňumsi přijde zahrát Žalman s vnukem

2.12. ...Trampské sdružení Ratov pořádá v KD v Rantířově Mikulášský country bál se skupinou Dostavník z Brtnice

...Mikuláš a trampské vánoce proběhnou i v Country klubu Samotář v Podlužanech

následovat bude 25. Mikulášský bál

... Ježíškovo vánoční country potlach uspořádají T.O. Zaprášené kytary v Cítově. V odpoledni plném muziky vystoupí trampské uskupení Správná trojka, T.O. Pchery, duo Freddy a Reddy, T.O. Tygři a country kapely a uskupení Pepa Malák a kamarádi Pavla Aschenbrennerová

ATD..... ATD....

ATD....

ATD....

